

ЈЕВАНЂЕЉЕ ПО МАТЕЈУ

април, мај, јун 2016.

Садржај:

1. Син Давидов	5
2. Почетак службе	13
3. Проповед на Гори	21
4. »Устани и ходи!«	29
5. Видљиви и невидљиви рат	37
6. Одмор у Христу	45
7. Господ Јевреја и незнабожаца	53
8. Петар и камен	61
9. Идоли душе	69
10. Исус у Јерусалиму	77
11. Догађаји последњих дана	85
12. Исусови последњи дани	93
13. Распет и васкрсао	101

Јеванђеље по Матеју

Аутор: Енди Неш

Број: 2/2016.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара:

Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Издаје:

ТИП Препород, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема: мр Радомир Грујић

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова, 2016.

Тираж: 4000

© [2016] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

УВОД

ЈЕВАНЂЕЉЕ

ПО МАТЕЈУ

Док је долазио на овај свет, Рику Хојту пупчана врпца омотала се око врата, што је проузроковало оштећење мозга и онеспособило га да контролише своје удове. Лекари су месецима касније рекли Риковој породици да ће остатак свог живота провести као биљка и да би требало да га сместе у одређену установу.

»Међутим, породица Хојт није пристала на то«, написао је Рик Рајли у спортском илустрованом часопису (20. јун 2005). »Запалили смо како нас Рик прати погледом по соби. Када је имао 11 година, одвели смо га на посебно одељење на Универзитету Туфтс и питали да ли дечаку могу помоћи да оствари комуникацију са нама.

'Добили смо одричан одговор', рекао је Дик Хојт. 'Његов мозак ни на шта не реагује.'

'Испричајте му неку шалу', Дик је био упоран. Учинили су то и Рик се насмејао. Испоставило се да његов мозак, ипак, реагује на спољашње утицаје.«

Повезали су га затим са компјутером. Било му је омогућено да управља курсором притискајући прекидач главом. Рик је коначно могао да комуницира са другима. Ова технологија омогућила му је да започне нови живот. Између осталог, једном приликом отац га је возио у инвалидским колицима на добротворном маратону. После трке, Рик је написао: »Тата, док смо трчали, осећао сам се као да више нисам хендикепиран.«

Дик је одлучио да, кад год може, Рику омогући тај осећај. Четири године касније, учествовали су на Бостонском маратону. Онда им је неко предложио да се пријаве на триатлон, и од тада учествовали су у стотинама спортских догађаја, у којима је отац возио сина у колицима.

»Нема сумње«, Рик је написао. »Мој тата је отац века.«

Имамо доста заједничког са Риком Хојтом зато што имамо Оца који нас воли, и више него што Дик Хојт воли Рика, брине о нама и био је спреман да се жртвује за нас.

Попут Рика, и ми смо хендикепирани страшним и разорним утицајем греха. Ако се ослањамо само на своју снагу, живот којим живимо неће ни изблиза бити сличан животу којим би требало да живимо. Ма колико се трудили, никада нећемо себе учинити довољно добрим да бисмо били спасени. »Услед греха наше стање је неприродно и сила која нас препорађа мора да буде натприродна, иначе она нема никакву вредност.« (Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 428. оригинал) Пошто је очигледно да сами себе не можемо спасити, спасење морамо примити споља.

Због тога људи понекад уздижу свој поглед у ноћно небо и траже помоћ која долази изван њих: од Избавитеља. Наши духовни преци, Израиљци, назвали су овог Избавитеља коме се надамо, кога познајемо као Исуса из Назарета, Син Давидов.

Надахнути извештај о Исусовом животу дат је у Јеванђељу по Матеју, које је предмет проучавања у овом тромесечју. Матеј, Јеврејин, један од првих Исусових ученика, приповеда о Исусу из своје Духом прожете перспективе. Поред заједничких тема, које обрађују и Марко, и Лука и Јован, као што су Исусово утеловљење, живот, смрт, васкрсење и вазнесење, Матеј се усредсређује на чињеницу да је Исус обећао Месија. Желео је да његови читаоци схвате да је откупљење Израиља у Исусовим рукама, Онога о коме су пророци говорили и на кога указују сви симболи Старога завета.

Иако су Његови слушаоци првенствено били Јевреји, Његова порука наде и откупљења односи се и на нас; људе којима је, попут Рика Хојта, потребан Неко да учини оно што сами не можемо да учинимо за себе.

Матеј бележи извештај о Њему, Исусу, који чини управо то.

Енди Неиш, доктор наука, ради као професор и пастор на Јужном адвентистичком универзитету у Колеџдејлу, у Тенесију. Аутор је неколико књига, међу којима су »Црква као пласт сена« и »Јеванђеље по Матеју: Спаси нас сада Сине Давидов«.

СИН ДАВИДОВ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 1; Марко 12,35-37; Исаија 9,6.7; Римљанима 5,8; Јован 2,25; Јеремија 29,13; Матеј 2,1-14.

Текст за памћење: »Јер ће Он избавити свој народ од гријеха њиховијех.« (Матеј 1,21)

Јеванђелиста Матеј, надахнут Светим Духом започео је Јеванђеље родословом; али не било каквим, већ родословом Исуса Христа, наводећи одређене претке које већина људи не би волела да назове својима.

Можда се Матеј, који је и сам на неки начин био одбачен, могао поистоветити са овим прецима. Уосталом, био је јеврејски цариник, који се подредио непријатељу и који је заправо платио Риму за прилику да наплаћује порез од свог народа. Он сигурно није био омиљен међу Јеврејима.

Међутим, људи гледају на спољашњи изглед, а Бог гледа на срце. Бог је без сумње, гледајући у Матејево срце, изабрао њега, презреног цариника, за једног од својих ученика. Када му је позив био упућен, Матеј га је прихватио, одричући се свог пређашњег живота због новог живота у Исусу.

Матеј је следио свог Господа, бележио догађаје и једнога дана могао је да нешто вредно врати свом народу и свету. У питању није била пореска признаница, већ драгоцен извештај о Исусовом животу.

КЊИГА ПОСТАЊА

»Родослов Исуса Христа, сина Давидова...« (Матеј 1,1)

Матеј на самом почетку користи реч родослов. Грчка реч преведена као »родослов« или »нараштај« потиче од речи која се може превести и речју »постање«. Отуда можемо рећи да је Матеј започео Јеванђеље »Књигом постања«.

Као што Стари завет почиње књигом која говори о стварању света, Матеј започиње Јеванђеље (самим тим и Нови завет) извештајем о Створитељу лично и делу откупљења које једино Створитељ може да изврши.

Шта следећи текстови говоре о Исусу? Јован 1,1-3; Јеврејима 1,1-3; Михеј 5,2; Марко 12,35-37.

»Господ Исус Христос био је Једно са Оцем од вечних времена; Он је био 'обличје Бога', обличје Његове величине и величанства, 'сјајност славе'... Дошавши да пребива међу нама, Исус је желео да открије Бога и људима и анђелима. Он је био Реч Божја – Божја мисао која се могла чути.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 19. оригинал)

Христову божанску природу, међутим, Матеј није истицао у први план, чиме се разликовао од апостола Јована (види: Јован 1,1-4), који је писао о Христовој божанској природи на самом почетку свог Јеванђеља, пре него што се осврнуо на Исусову људску страну (види: Јован 1,14). Матеј се у великој мери усредсређује на Христову људску природу, на Христа као »сина Давидова Авраамова сина«. Он, затим, прати лозу Исусових предака од Аврама до Исусовог рођења, у жељи да покаже читаоцима да је Исус из Назарета заиста Месија проречен у пророчанствима у Старом завету.

Наравно, породица и порекло су важни. Међутим, према Јеванђељу, наши родитељи, бабе, деде или други преци нису најважнији. Шта је заправо важно и зашто? Види: Галатима 3,29.

Без обзира на различита гледишта, која су Јевреји заступали у вези са Месијиним доласком, једно је било сигурно: Месија ће доћи из Давидовог дома. (Чак и данас многи религиозни Јевреји који чекају Месију верују да ће Он доћи из Давидовог дома.) Зато је Матеј започео Јеванђеље управо на начин на који је започео: желео је да утврди Исусов идентитет као Месије. Пошто Месија треба да буде потомство Аврамово (1. Мојсијева 22,18; Галатима 3,16), потомство оца јеврејске нације, и од Давидове лозе, Матеј је без одлагања хтео да прикаже Исусову лозу и како је непосредно био повезан, не само са Аврамом (са којим је већина Израјљаца била повезана) већ и са царем Давидом. Многи коментатори верују да је Матеј првенствено имао Јевреје на уму, док је писао Јеванђеље; отуда његово снажно наглашавање и потврђивање месијанске улоге Исуса из Назарета.

Прочитајте следеће текстове. Како нам помажу да схватимо суштину на коју је Матеј желео да укаже?

2. Самуилова 7,16.17.

Исаија 9,6.7.

Исаија 11,1.2.

Дела 2,29.30.

Ови текстови помажу нам да схватимо зашто Јеванђеље по Матеју почиње следећим речима: »Родослов Исуса Христа, сина Давидова.« (Матеј 1,1) Исус Христос је првенствено приказан као »Син Давидов«. Нови завет не само да почиње оваквим описом Исуса, већ Он, такође, пред крај Новог завета изговара ове речи: »Ја Исус послах анђела својега да вам ово посвједочи у Црквама. Ја сам Коријен и Род Давидов, и сјајна Звиезда Даница.« (Откривење 22,16) Поред свега што Исус јесте, Он остаје »Коријен и Род Давидов«.

Ово је заиста снажно сведочанство о Исусовој људској природи; наш Створитељ повезао је Себе са нама на начин који једва можемо замислити.

ИСУСОВО РАНО ПОРОДИЧНО СТАБЛО

Кога још поред Давида налазимо на Исусовом породичном стаблу? Матеј 1,2.3.

Жене обично нису набрајане у родословима; па зашто је онда жена по имену Тамара наведена у овом тексту? Ко је била она да се од ње почне?

Тамара је била Хананејка која је два пута ступила у брак са Јудиним синовима. Обојица су умрли, а Тамара није имала деце. Њен свекар, Јуда, обећао је Тамари да ће је удати за свог трећег сина када он довољно одрасте. Међутим, ово се никада није остварило.

Шта је Тамара, ипак, учинила? Прерушила се у проститутку и била је ни са ким другим до Јудом, који није знао да је она заправо Тамара. Месецима касније, када је њена трудноћа постала очигледна, Јуда је био спреман да усмрти ову неморалну жену; све док није открила Јуди да је он отац њеног детета.

Колико год ово подсећало на неукусну сапунску оперу, ипак је део Исусовог људског порекла.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 1,4.5. Чија нас споменута имена на неки начин изненађују?

Рава, хананска проститутка? Очигледно је тако. Након што је помогла израиљским уходама у Ханану, придружила се Божјем народу, и ступањем у брак постала део Исусове лозе.

Ко још припада овој лози? Матеј 1,5.6.

Рута је била жена која је имала много врлина. Не својом кривицом, потицала је из омраженог моавског племена – које је било плод инцестног односа између пијаног Лота и једне од његових кћери. Уријина супруга, Витсавеја, била је, наравно, жена коју је цар Давид себично узео за себе, док је њен супруг Урија био на бојном пољу. Давид је, такође, грешник коме је био потребан Спаситељ. Давид је имао много изузетних особина, али није био пример породичног човека, то је сигурно.

Ако нас Бог прихвата упркос нашим грешкама и недостацима, како можемо научити да се на исти начин односимо према другима, упркос њиховим грешкама и манама?

ДОК СМО ЈОШ БИЛИ ГРЕШНИЦИ

Шта следећи текстови говоре о људској природи? Какве снажне доказе имамо у прилог овим истинама? Римљанима 3,9.10; 5,8; Јован 2,25; Јеремија 17,9.

Иако се често напомиње, вредно је поновити да Библија не приказује људску природу ружичастим бојама. Од пада у Едемском врту (1. Мојсијева 3) до пада Вавилона у последњим данима (Откривење 18), жалосно стање људског рода је лако уочљиво. Иако смо склони да идеализујемо, на пример, Цркву у раним данима пре великог »отпада« (2. Солуњанима 2,3), то је грешка (види: 1. Коринћанима 5,1). Сви смо пала, несавршена бића, а управо и такве људе обухвата лоза из које је Исус потекао.

»Истинитост, и невероватноћа, овог родослова«, пише Мајкл Вилкинс, »сигурно је запањила Матејеве читаоце. Исусови преци били су људи са свим слабостима, и могућностима, обичних људи. Бог је деловао преко њих да донесе спасење. Исусова лоза не представља пример праведности. Њу чине прељубочинци, блуднице, јунаци и незнабошци. Зли Ровоам био је отац злог Авијама, који је био отац доброг цара Асе. Аса је био отац доброг цара Јосафата..., који је био отац злог цара Јорама. Бог је деловао преко бројних нараштаја, и добрих и злих, да изврши своје намере. Матеј показује да Бог може свакога да употреби – ма колико био одбачен или презрен – да изврши своје намере. Ово су управо онакви људи какве је Исус дошао да спасе.« (*Zondervan Illustrated Bible Backgrounds Commentary: Matthew* [Grand Rapids: Zondervan, 2002], стр. 9)

Ово је суштина коју треба да запамтимо, не само када посматрамо друге, већ и себе. Има ли хришћанина који се у неком тренутку није обесхрабрио, није довео у питање своју веру, није запитао да ли се искрено обратио? Разлог нашег обесхрабрења је често наша пала природа, наши греси, наши недостаци. Усред очајања можемо и треба да се држимо наде да Бог зна све ово и да је Христос дошао на овај свет ради људи као што смо ми.

Којих библијских обећања можеш да се држиш у тренуцима обесхрабрења и духовног очајања?

РОЂЕЊЕ ДАВИДОВОГ БОЖАНСКОГ СИНА

Једне ноћи између догађаја описаних у 1. и 2. поглављу Јеванђеља по Матеју, родио се Исус. То се није догодило 25. децембра. У складу са временом у коме је свештеник Захарија (Зарија) вршио службу у Храму, научници указују да је Исус вероватно рођен у јесен, можда крајем септембра или у октобру, када су овце још увек биле на пољима.

Иронично је то што су ови људи који су потражили јеврејског Месију и поклонили Му се били незнабошци. Иако је велики део Исусовог народа (и веома сумњичав полу-Јеврејин, цар Ирод) сматрао да зна каквог Месију очекују, ови путници са истока били су отвореног ума и срца. Ови мудраци били су цењени филозофи из Персије који су посветили свој живот тражењу истине, без обзира одакле потиче. Не чуди зато што су се нашли у прилици да се поклоне пред Оним који је заиста био »Истина«. Иако је оквир другачији, у овом догађају видимо пример истинитих речи изговорених вековима раније: »И тражићете Ме, и наћи ћете Ме, кад Ме потражите свијем срцем својим.« (Јеремија 29,13)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 2,1-14. По чему се разликује став ових мудрих људи од става цара Ирода?

Ови незнабошци поклонили су се и прославили Исуса, за разлику од јеврејског народа који је хтео да Га убије.

Овај извештај треба да послужи као снажан подсетник, који нас упућује на чињеницу да припадање Цркви није потврда да смо у правој заједници са Богом. Такође, треба да буде подсетник да је веома важно исправно схватање истине. Да су Ирод и свештеници боље разумели пророчанства о Месији, Ирод би знао да Исус није представљао претњу какве се плашио. Схватио би да не треба да брине због »цара јеврејскога«, и да од Њега штити своју политичку моћ.

Како се ми као адвентистички хришћани, људи благословени великим виделом, можемо сачувати од погрешног схватања да имати видело значи имати праву заједницу са Богом? Како нам у исто време видело може помоћи да имамо бољу заједницу са Богом, јер смо у прилици да ценимо Његов карактер који нам истина открива?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»На тај начин сваки грешник може доћи Христу. 'Не за дела праведна која ми учинисмо, него по својој милости спасе нас.' (Титу 3,5) Кад ти сотона говори да си грешник и да не смеш да се надаш да ћеш примити Божји благослов, реци му да је Христос дошао на свет да спасе грешнике. Ми немамо ништа што би нас препоручило Богу; али разлог који можемо увек износити је наше крајње беспомоћно стање, које Његову откупљујућу силу чини неопходном.' (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 317. оригинал) Заиста снажна идеја: наше »крајње беспомоћно стање« чини Христа, нашег Откупитеља неопходним. Ова истина се не разликује када први пут дођемо Исусу или када целог свог живота ходамо са Њим. Попут људи у Исусовом овоземаљском родослову, и ми смо грешници којима је потребна благодат. Наша послушност Закону, наша победа над грехом и искушењем, и наш раст у Христу, иако је све то део хришћанског живота, последица су спасења, никако његов узрок. Без обзира да ли је у питању разбојник на крсту или света особа која ће доживети вазнесење приликом Исусовог другог доласка, сви смо ми у »крајње беспомоћном стању које Његову откупљујућу силу чини неопходном«. Веома је важно да никада не заборавимо ову основну истину.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Као што смо ове седмице видели, Ирод је имао погрешно схватање о пророчанству које га је подстакло да учини застрашујуће подухвате. Размислите о неким погрешним савременим схватањима пророчанстава. На пример, многи верују да ће верни хришћани тајно и неприметно бити вазнети на Небо, док ће породица и пријатељи бити »остављени«, питајући се зашто су ови људи изненада нестали. Какве су могуће опасности таквог погрешног схватања пророчанстава? Или, шта мислите о идеји да Храм у Јерусалиму поново мора бити изграђен и да у последње време приношење жртава мора бити поново успостављено у овоземаљској историји? Каква друга погрешна схватања пророчанстава треба да нам покажу колико је заиста важно схватити пророчке поруке на исправан начин?

2. У многим културама и друштвима често се придаје велика важност чињеници ко су вам родитељи и у каквом друштвеном сталежу сте рођени. Чини се да се овакав обичај може наћи у читавој историји и да је, чак и данас, дубоко укорењен у многим местима. Зашто је ова свеопшта идеја супротна свему што Јевађеље учи? Како идеја о »поновном рођењу« утиче на начин на који посматрамо целокупно питање класа или друштвене структуре у којој смо рођени?

ПОЧЕТАК СЛУЖБЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 3,1-12; 2. Петрова 1,19; Филипљанима 2,5-8; Матеј 4,1-12; Исаија 9,1.2; Матеј 4,17-22.

Текст за памћење: »И рече им: Хајдете за Мном, и учинићу вас ловцима људскијем.« (Матеј 4,19)

Једна од највећих борби са којом се људски род суочава јесте схватање смисла и сврхе живота и како живети у складу са тим. Уосталом, приликом рођења не добијамо писана упутства о томе како треба да живимо, зар не?

»Нисам схватао шта је смисао живота«, рекао је седамнаестогодишњи дечак из имућне породице, који је постао зависник од дроге. »Још увек не схватам, али мислио сам да сви остали схватају, мислио сам да постоји велика тајна коју су сви открили осим мене. Мислио сам да сви знају зашто смо овде, и да су сви срећни на неком тајном месту без мене.«

Пол Фејерабенд, немачки писац, признао је у аутобиографији: »Тако дани пролазе један за другим и није ми јасно зашто човек треба да живи.«

Отуда Библија, Јеванђеље и извештај о Исусу и ономе што је учинио за нас. У Исусу – Његовом прапостојању, рођењу, животу, смрти, служби на Небу, Другом доласку – можемо пронаћи одговоре на најважнија животна питања. Ове седмице осврнућемо се на почетак Христовог живота и рада овде на Земљи, живота и рада који једино може дати пуни смисао нашем животу.

Треће поглавље Јеванђеља по Матеју почиње извештајем о Јовану Крститељу, чије су прве забележене речи исказане у облику заповедног начина: »Покајте се«. (Матеј 3,2) Ово је на неки начин била сажета порука коју је Бог упућивао људском роду још од пада: Покајте се, прихватите Моје опроштење, одбаците грехе и пронаћи ћете откупљење и одмор душама својим.

Ипак, ма колико ова порука била свеопшта, Јован, такође, уз њу износи посебну »садашњу истину« (2. Петрова 1,12), поруку за људе тог времена.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 3,2.3. Какву је »садашњу истину« Јован проповедао, заједно са позивом на покајање, крштење и признање? Види: Матеј 3,6.

Јован чини нешто што је присутно у целом Новом завету. Он наводи стихове из Старог завета. Старозаветно пророчанство оживљава у Новом завету: било да је Исус, Павле, Петар или Јован, сви наводе текстове из Старог завета да би потврдили, доказали или објаснили смисао свега што се догађало у Новом завету. Зато не треба да нас чуди што Петар, чак и када су у питању чуда којима је лично присуствовао, ипак наглашава »најпоузданију пророчку ријеч« (2. Петрова 1,19), када говори о Исусовој служби.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 3,7-12. Какву поруку Јован упућује вођама? Упркос оштрим речима, какву им наду, ипак, нуди?

Запазите да је Исус у средишту Јовановог проповедања. Све је чак и тада било повезано са Исусом, и питањем ко је Он и шта ће учинити. Иако је Јеванђеље било представљено, Јован је, такође, истакао да ће наступити коначно раздвајање пшенице и кукоља, и да ће Онај који је проречен извршити то раздвајање. Ово је још један показатељ колико је Јеванђеље неодвојиво од суда. Такође, ово је пример како се у Библији Први и Други Исусов долазак посматрају као јединствен догађај, као што видимо у Јовановом примеру који у непосредном оквиру Христовог првог доласка говори и о Другом.

СУКОБ У ПУСТИЊИ

»Тада Исуса одведе Дух у пустињу да Га ђаво куша.« (Матеј 4,1)

Замислите овај догађај са сотонине тачке гледишта. Божанско, узвишено Биће, које познаје као Божјег Сина, сада је понизило Себе – узевши људско тело – да би спасло људски род. Ово је био исти Исус против кога је заратио на Небу и који је збацио њега и његове анђеле (види: Откривење 12,7-9). Међутим, сада је овај Исус био – шта? Слабо људско биће, само у суровој пустињи без очигледне подршке? Чинило се да је Исус сада постао лака мета за сотонине обмане.

»Када су се сотона и Божји Син по први пут сусрели у борби, Христос је био Заповедник небеске војске и сотона, вођа побуне на Небу, био је прогнан. Сада је њихово стање очигледно обрнуто и сотона користи највише од своје привидне предности.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 119. оригинал)

Каква супротност: иако је Луцифер некада тежио да се изједначи са »Вишњим« (Исаија 14,14), Исус је напустио славу Неба. Овде, у овом догађају, можемо уочити велику разлику између себичности и несебичности, светости и греха.

Упоредите текстове из Књиге пророка Исаије 14,12-14. и Филибљанима посланице 2,5-8. Како ови текстови приказују разлику између Исусовог и сотониног карактера?

Замислите како су анђели, који су познавали Исуса у Његовој небеској слави, посматрали сусрет ова два непријатеља, који су стајали лицем к лицу у међусобној борби какву никада раније нису доживели. Иако имамо посебну предност да знамо како се све завршило, анђели, заправо цело Небо, тада све нису знали; сигурно су посматрали овај сукоб са великом и помном пажњом.

Сотона је узвисио себе. Исус се понизио до саме смрти. Шта можемо научити из овог снажног контраста, и како можемо применити ову важну истину у свом животу? Како би она требало да утиче на начин на који доносимо одређене одлуке, нарочито када је у питању наше ја?

ИСКУШЕЊЕ

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 4,1-12. О каквим искушењима је реч? Зашто је Исус морао да доживи ово искуство? Како је овај извештај повезан са спасењем? Како је Исус издржао тако снажна искушења под тако тешким условима, и шта нам то говори о одолевању искушењима?

Текст у Јеванђељу по Матеју започиње необичном мишљу: Дух је повео Исуса у пустињу да Га ђаво куша. Требало би да се молимо да нас ђаво не уведе у искушење. »И не наведи нас у напаст; но избави нас ода зла.« (Матеј 6,13) Зашто би, онда, Свети Дух повео Исуса овим путем?

Одговор проналазимо у претходном поглављу, када Исус долази к Јовану да се крсти. Видећи Јованов отпор, Исус каже: »Остави сад, јер тако нам треба испунити сваку правду.« (Матеј 3,15) Да би испунио сваку правду – односно, да би учинио оно што је потребно да би постао савршен пример и савршен Представник људског рода – Исус је морао бити крштен, иако је био безгрешан.

Исус је у искушењима у пустињи морао да прође истим путем као и Адам. Било је потребно да извојује победу над искушењем коју ми, од Адама па надаље, нисмо успели да постигнемо. Чинећи тако, »Христос је морао да откупи Адамов преступ« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 117. оригинал), једино што је Он то учинио под условима који нису били у потпуности исти са онима са којима се Адам сучио.

Исус је својом победом показао да немамо изговор за грех, да немамо оправдања за њега, и да не морамо да паднемо када смо у искушењу, већ да победимо вером и послушношћу. Као што нам је речено: »Покорите се, дакле, Богу, а противите се ђаволу, и побјећи ће од вас. Приближите се Богу, и Он ће се приближити вама.« (Јаков 4,7.8)

Како овај извештај, који на тако упечатљив начин показује да нема изговора за грех, чини нашу потребу за Христовом правдом тако неопходном? Замислите да морамо да стојимо у својој правди не примајући оправдања за своје грехе! Какву бисмо наду имали?

ЗЕМЉА ЗАВУЛОНОВА И НЕФТАЛИМОВА

У тексту из Јеванђеља по Матеју 4,12. спомиње се Јованово утамночење и крај његове службе. Исусова служба у овом тренутку »званично« почине. Текст не говори зашто је Исус, када је чуо вест о Јовану отишао у Галилеју, већ само да је тако учинио (види: Марко 1,14-16. и Лука 4,14). Док је Јован проповедао, Исус можда није желео да се превише истиче, да не би наступило супарништво? Грчки глагол у Јеванђељу по Матеју 4,12. који се често преводи као »отиде« може да означи идеју »повлачења« у смислу избегавања опасности. Тако, опрезан као и увек, Исус је желео да избегне невољу.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 4,13-16. (види: Исаија 9,1.2) који говори о Исусовом боравку у области Завулоновој и Нефталимовој. Шта ови текстови говоре о Исусовој служби?

Завулон и Нафталим била су два Јаковљева сина (види: 1. Мојсијева 35,23-26). Њихови потомци припадали су племенима која су се настанила у лепој северној области.

Нажалост, ова два племена била су међу десет племена која су се одрекла своје вере у Бога и окренула овоме свету. Многи старозаветни пророци указивали су на грешност, световност и зло ових северних племена, која су на крају пала под власт Асираца и расејала се широм тадашњег познатог света. Уместо њих незнабошци су се населили у Израилу, а Галилеја је постала мрачно и несређено место, настањено мешовитим становништвом. Најпознатији галилејски пророк био је Јона што треба да нам нешто ближе каже о њиховој посвећености. Какви год проблеми да су постојали у Галилеји, у Књизи пророка Исаије налази се ово дивно пророчанство – да чак и у тамној земљи Завулоновој и Нефталимовој »онима што сједе на страни и у сјену смртноме, засвијетли Видјело«. (Матеј 4,16) Другим речима, ту – где је потреба била велика, где су људи сматрани простима, нељубазнима и грубима – Исус је дошао, живео и обављао службу међу њима. Ма колико био узвишен, видимо Исусову спремност да се понизи ради других. Такође, запажамо још један пример о важности Старог завета у Исусовој служби.

Како можемо избећи искушење да одређене људе сматрамо недостојнима наших напора да им служимо и сведочимо? Шта је погрешно у таквом ставу?

ПОЗИВ УПУЋЕН РИБАРИМА

»Покајте се, јер се приближи Царство небеско.« (Матеј 4,17) Исус је, као и Јован Крститељ, започео своју службу позивом на покајање. Он је познавао, као и Јован, палу природу људског рода и потребу да се сви људи покају и упознају Бога. Зато нас не изненађује што је Његово прво јавно обраћање народу, како је забележено у Јеванђељу по Матеју, било позив на покајање.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 4,17-22. Шта ови текстови говоре о свеобухватности позива који нам Исус упућује?

Овде, у заборављеној галилејској земљи, четири млада човека, два и два брата, удружила су се у рибарском послу. Своја срца очигледно су управили Богу, јер су неки од њих за одређено време следили Јована Крститеља. Међутим, на њихово изненађење, Јован Крститељ упутио их је на другог младог човека из њихове непосредне околине.

Ови људи пришли су Исусу из Назарета и замолили Га да одређено време проведу са Њим (види: Јован 1). Према тамошњем обичају људи би пришли учитељу и упитали га могу ли да га следе. Учитељ је коначно одлучивао о томе ко ће бити његов ученик. Када би учитељ позвао некога да буде његов ученик, био је то веома узбудљив тренутак.

Многи људи сматрају да када је крај мора Исус позвао ученике, да су Га тада први пут срели. Али из Јеванђеља по Јовану од 1. до 5. поглавља знамо да су ови људи већ провели годину дана са Исусом – очигледно повремено.

»Исус је изабрао необразоване рибаре зато што нису били школовани на предањима и погрешним обичајима свога времена. Они су били људи природно обдарени, понизни и поучљиви, људи које је Он могао да васпитава за свој рад. У свакодневном животу има много људи који стрпљиво обављају обичне напорне послове, несвесни да поседују такве моћи које би их, ако би их развили, изједначиле са најцењенијим људима у свету. Потребан је додир веште руке да пробуди те успаване способности. Такве људе Исус је позвао да буду Његови сарадници и дао им предност да се друже са Њим.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 250. оригинал)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Један јеванђелиста дошао је у град и најавио своје предавање на следећи начин: »Дођите и видите говорника који ће отцепити страну из Библије!« Овакав позив је без сумње привукао мноштво људи. Он је стао пред њих, отворио своју Библију и на њихово запрепашћење истрао једну страницу. »Ова страница«, рекао је, »никада није требало да буде овде. То је страница која раздваја Стари и Нови завет.« Шта год мислили о театралности, говорник је указао на суштину. Ове две књиге су заиста једно. Стари завет се наводи у целом Новом завету. Догађаје у Новом завету Исус лично или новозаветни писци објашњавају стиховима из Старог завета. Колико често је Исус изјавио, на овај или онај начин, да ће се Писмо сигурно испунити? Исус, који је непрестано указивао на старозаветне списе (види: Јован 5,39; Лука 24,27; Матеј 22,29; Јован 13,18), Павле, који је увек наводио текстове из Старог завета (Римљанима 4,3; 11,8; Галатима 4,27), Књига Откривења, која 550 пута указује на Стари завет, непрестано повезују Нови са Старим заветом. Стари и Нови завет су Божја писана откривења о плану спасења упућена људима. Иако, без сумње, неке појединости из Старог завета, као што је жртвени систем, више нису обавезне за хришћане, не треба да чинимо грешку и Стари завет сматрамо мање важним у односу на Нови. Библија се састоји из оба завета, и из оба упознајемо кључне истине о Богу и плану спасења.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Запажамо различите начине на које је сотона кушао Исуса и како Исус ниједном није подлегао искушењу и обмани која се крила иза тог искушења. Запазите, такође, колико је Божја реч у тим приликама била у средишту. Иако је Исус био Господ лично, сада у »обличју тијела грјеховнога« (Римљанима 8,3), користио је Писмо као средство одбране против сотониних искушења. Ако је Исус лично то морао да чини, шта то говори колико Библија мора бити кључна и суштински важна у нашем животу, нарочито ако се боримо са искушењем? Иако можда начелно знамо да треба да користимо Библију у борби са искушењем, како то чинимо у практичном животу? На које начине можемо употребити Библију да нам помогне да се одупремо нападима са којима се суочавамо?

2. Зашто је понизност толико важна особина хришћана? Како можемо постати и остати понизни? Какву улогу крст треба да има у овој важној области?

ПРОПОВЕД НА ГОРИ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 5-7; Римљанима 7,7; 1. Мојсијева 15,6; Михеј 6,6-8; Лука 6,36; Матеј 13,44-52; Римљанима 8,5-10.

Текст за памћење: »И кад сврши Исус ријечи ове, дивљаше се народ науци Његовој, јер их учаше као онај који власт има, а не као књижевници.« (Матеј 7,28.29)

У 2. Мојсијевој забележено је да је Бог извео децу Израиљеву из Египта, »крстио« их у Црвеном мору, водио кроз пустињу 40 година, чинио знаке и чуда, и лично се сусрео са народом на Гори када им је дао свој Закон.

У Јеванђељу по Матеју запажамо да Исус излази из Египта, крштава се у реци Јордан, проводи у пустињи 40 дана, чини знаке и чуда, лично се сусреће са Израиљем на Гори и проширује исти Закон. Исус је ступио у историју израиљског народа, постао Израиљ, и у Њему су се испунила сва заветна обећања.

Проповед на Гори најснажнија је проповед икада изговорена. Његове речи дубоко су утицале не само на најближе слушаоце, већ на све који су у каснијим вековима, све до нашег времена, слушали Његове поруке које мењају живот.

Ипак, ову проповед не треба само да слушамо; морамо, такође, да применимо у свом животу. Ове седмице нећемо само проучавати шта је Исус рекао у Проповеди на Гори (Матеј 5-7), проучаваћемо и о томе шта је Исус рекао у 13. поглављу Јеванђеља по Матеју о примени Његових речи у нашем животу.

НАЧЕЛА И МЕРИЛА

Прочитајте Проповед на Гори која је забележена у Јеванђељу по Матеју од 5. до 7. поглавља. Забележите укратко на следећим линијама шта је на вас оставило најјачи утисак?

»Можда ниједан верски говор у историји човечанства није при-
вукао толику пажњу каква је била посвећена Проповеди на Гори. Фи-
лозофи и активисти који заступају различита нехришћанска гледишта
и одбијају да служе Исусу, ипак се диве Његовој етици. Махатма Ганди
био је најпознатији нехришћански поборник ове проповеди.« (Kreg
L. Blomberg, *The New American Commentary: Matthew* [Nashville: B&H
Publishing Group, 1992], 22. свеска, стр. 93.94).

Ову проповед људи схватају на различите начине. Неки је
посматрају као изузетно високо морално мерило које нас води на
колена и подстиче да тражимо Исусову правду као једину наду
спасења зато што смо сви далеко од божанског мерила на које нас Бог
позива, као што је откривено у Проповеди на Гори. Други је сматрају
разговором о грађанској етици и позивом на очување мира. Неки у
њој виде друштвено јеванђеље, позив да људским напорима доведемо
Божје царство на Земљу.

Вероватно свако од нас на одређени начин препознаје себе у
проповеди зато што снажно дотиче кључне области у нашем животу;
сви реагујемо на њу на другачији начин.

»У Беседи на Гори покушао је да раскопа дело створено погреш-
ним васпитањем и својим слушаоцима да прави појам о свом Цар-
ству и сопственом карактеру... Истине које је учио нису мање значајне
за нас него што су биле за мноштво које Га је следило. Ништа мање
нама није потребно него што је било њима да научимо основна начела
Божјега царства.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 299. оригинал)

У Проповеди на Гори упознајемо основна начела Божјег царства.
У њој сазнајемо какав је Бог као Владар и какви треба да будемо као
поданици Његовог царства. Она представља радикалан позив да на-
пустимо начела и мерила царства овога света и прихватимо начела и
мерила Царства које ће заувек трајати. (Види: Данило 7,27)

ПРОПОВЕД НА ГОРИ НАСУПРОТ ЗАКОНУ

Неки хришћани сматрају Проповед на Гори новим »Христовим законом«, који је заменио »Божји закон«. Сматрају да је систем легализма сада замењен системом благодати, и да се Исусов закон разликује од Божјег закона. Оваква гледишта резултат су погрешног схватања Проповеди на Гори.

Шта следећи текстови говоре о Закону и посредно о идеји да је Проповед на Гори заменила Закон (Десет заповести)? (Матеј 5,17-19.21.22.27.28; види: Јаков 2,10.11; Римљанима 7,7)

Крег С. Кинер записао је следеће: »Већина Јевреја схватала је заповести у оквиру благодати...; с обзиром на Исусове захтеве да народ у већој мери покаже милост у свакодневном животу (...Матеј 9,13; 12,7; 18,21-35), Он је несумњиво назначио захтеве Царства у светлу благодати (упоредите: Матеј 6,12; Лука 11,4; Марко 11,25; Матеј 6,14.15; Марко 10,15). Према извештајима из Јеванђеља Исус прихвата оне који се понизе и признају Божје владалачко право, чак иако у пракси не досежу циљ моралног савршенства (Матеј 5,48). Царство благодати које је Исус објавио није представљало неделотворну благодат каква је великим делом у западном хришћанству; у Јеванђељима вест о овом Царству мења оне који га понизно прихватају, и слама охоле, и оне који су задовољни у верском и друштвеном смислу.« (*The Gospel of Matthew: A Socio-Rhetorical Commentary* [Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, 2009], стр. 161.162)

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 15,6. Како нам овај текст помаже да схватимо да се спасење увек примало вером?

Вера Исуса Христа није била нова вера; била је то иста вера још од времена пада. Проповед на Гори није представљала спасење благодаћу које је заузело место спасењу делима. Спасење благодаћу је одувек постојало. Деца Израилева била су спасена благодаћу поред Црвеног мора пре него што је затражено од њих да покажу послушност на Синају (Види: 2. Мојсијева 20,2).

Како би ваше искуство са Господом и Његовим законом требало да вас научи да се спасење увек прима вером, а не путем Закона?

ПРАВДА КЊИЖЕВНИКА И ФАРИСЕЈА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 5,20. Шта Исус мисли када каже да ако не буде »већа правда ваша него књижевника и фарисеја«, нећемо ући у Божје царство?

Иако се спасење увек примало вером, иако је јудаизам, онако како је требало да буде спроведен у живот, увек представљао систем благодати, легализам се ипак увукао, као што се увлачи у сваку религију која озбиљно схвата послушност, као на пример у Хришћанску адвентистичку цркву. У Христово време многе (али не све) верске вође заступале су »строгу и круту фарисејску правоверност, без скрушености, нежности и љубави« што их је оставило без »силе која би свет сачувала од покварености«. (Елен Вајт, *Мисли с горе благослова*, стр. 53. оригинал)

Спољашња форма, нарочито она коју је човек успоставио, нема силу да промени живот или преобрази карактер. Једина права вера је она која кроз љубав ради (Галатима 5,6); једино она спољашња дела чини прихватљивим у Божјим очима.

Прочитајте текст из Књиге пророка Михеја 6,6-8. На који начин овај текст представља кратак преглед Проповеди на Гори?

Чак и у време Старог завета, приношење жртава није представљало крајњи циљ, већ средство да се дође до крајњег циља, а тај крајњи циљ био је живот у коме Божји следбеници одражавају Божју љубав и карактер, који се може постићи само потпуним предањем Богу и потпуним ослањањем на Његову спасоносну благодат. Упркос спољашњој побожности и вери, многи књижевници и фарисеји нису били узор на који Господњи следбеници треба да се угледају у свом животу.

Чак и ако верујете у спасење вером, и да вас само Исусова праведност може спасти, како можете бити сигурни да нисте прихватили блаже облике легализма?

ЦАРСКА НАЧЕЛА

Вероватно најзначајније Исусово учење налазимо у Јеванђељу по Матеју 5,48. Прочитајте текст. Како бисмо ми, нарочито као грешници, требало то да постигнемо?

Од свих учења у Проповеди на Гори, ово је сигурно једно од најздивљујућих, и »најснажнијих«. Бити савршен као »Отац који је на небесима«? Шта то значи?

Кључна реч за схватање овог текста је реч »дакле«. Она указује на закључак који проистиче из претходног текста. Шта је речено у претходном тексту?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 5,43-47. Како ови стихови, који су повезани са 48. стихом, помажу да боље схватимо шта је Исус мислио да каже у Јеванђељу по Матеју 5,48? Види: Лука 6,36.

Оваква идеја не јавља се први пут у Библији. У 3. Мојсијевој 19,2. Господ каже свом народу: »Будите свети, јер сам Ја свет, Господ Бог ваш.« У Јеванђељу по Луки 6,36. Исус је рекао: »Будите, дакле, милостиви као и Отац ваш што је милостив.«

Текст у Јеванђељу по Матеју 5,43-48. не говори о спољашњем складу са правилима и мерилима, ма колико то било важно. Овај одељак усредсређен је на љубав према људима, не само онима које свако може да воли, већ и онима које, по овоземаљским мерилима, не бисмо волели (ради се о мерилима Божјег царства, не људског).

Овде је важно да запамтимо да Бог не тражи од нас оно што не може да постигне у нама. Да смо препуштени себи, да нама влада грешно себично срце, ко би показао љубав према својим непријатељима? Свет не делује на такав начин, али зар ми нисмо сада становници другог Царства? Имамо обећање да ако се предамо Богу, онда »ће Онај који је почео добро дјело у вама довршити га тја до дана Исуса Христа«. (Филипљанима 1,6) Постоји ли узвишеније дело које Бог може учинити у нама од тога да нас подстакне да у свом окружењу волимо као што Он воли нас?

Колико би се ваш живот сада разликовао ако волите своје непријатеље?

ПРИХВАТАЊЕ РЕЧИ ИЗ ЦАРСТВА

Гора није била једино место на коме је Исус проповедао. Исту поруку о Царству проповедао је широм Израиља. У 13. поглављу Јеванђеља по Матеју забележено је да је Исус поучавао народ из чамца »а народ сав стајаше по бријегу«. (Матеј 13,2) Исус је причајући приче народу желео да нагласи колико је важно применити Његову реч, а не само слушати.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 13,44-52. Шта је у овој причи речено што је од посебне важности за нас да бисмо схватили како да истине откривене у Проповеди на Гори применимо у свом животу?

У прве две од наведених прича истичу се две појединости. У обе се јавља идеја одвајања, ослобађања нечега што особа поседује да би стекла нешто ново, било да је благо у пољу или бисер. Друга кључна појединост је велика вредност коју су обе особе приписале ономе што су пронашле. У оба случаја, отишле су и продале све што су имале да би добиле тај предмет. Иако спасење не може да се купи (Исаија 55,1.2), суштина прича је јасна: ништа што имамо у овом царству, овом свету, није толико вредно да бисмо изгубили оно што смо пронашли.

Дакле, да бисмо у свом животу применили оно што Бог тражи од нас, треба да одлучимо да се одвојимо од свих ствари овога света, свега телесног, и дозволимо Божјем Духу да нас испуни (види: Римљанима 8,5-10). Ово можда неће бити лако, јер захтева смрт нашег ја и узимање крста. Међутим, ако пред собом увек имамо вредност онога што нам је обећано, то би требало да буде довољан подстицај да донесемо потребне одлуке.

Прочитајте следећу причу (Матеј 13,47-50). И она говори о раздвајању. На који начин одвајање из прве две приче помаже да схватимо шта се догађа у трећој?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У причама из Јеванђеља по Матеју 13,44-46. два човека пронашла су драгоцени предмет. Узимајући у обзир контекст, нарочито након што је Исус испричао трећу причу (Матеј 13,47-50), они су заправо пронашли истину, истину која води у вечни живот, насупротив вечном уништењу у »пећи огњеној«. Ово је важно зато што живимо у времену у коме се идеја о »истини« сматра застарелом у најбољем случају и опасном у најгорем. Нажалост, неки хришћани су прихватили ову лажну идеју. Ипак, порука ових прича је да истина не само да постоји, већ у свачији живот уноси промену за вечност. Ово не треба да нас изненађује. Библија се темељи на идеји о апсолутној истини. Уосталом, Исус је рекао: »Ја сам Пут и Истина и Живот; нико неће доћи к Оцу до кроза Ме.« (Јован 14,6) Ако ово није објављивање апсолутне истине, шта онда јесте? Наравно, када је неко у толиком познавању истине, као што је био Павле, рекао да »нешто знамо« (1. Коринћанима 13,9), очигледно је да много не знамо. Међутим, његова изјава да »нешто« знамо указује да не познајемо истину у потпуности, истину која нам у дословном смислу помаже да се одлучимо за вечни живот или вечну смрт. Вечни живот или вечна смрт? Не постоји јаснија подела од ове.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како би изгледало живети у свету у коме се сви придржавају начела која проналазимо у Проповеди на Гори?

2. Исус је гледајући обалу Галилејског језера испричао причу о мудрим и неразумним градитељима (види: Матеј 7,24-27). У време суше разлика између стена и песка на обали била је толико неприметна да је градитељ могао да изгради кућу на песку мислећи да гради на стени. Када су пале кише, темељ на песку би попустио и кућа би се срушила. Исус упоређује оне који слушају Његову реч, али је не примењују, са онима који граде на песку. Како олује у нашем животу откривају да ли је наш темељ изграђен на стени или песку? Како можемо имати темељ који ће нас усред најгорих искушења држати исправним и чврстим?

»УСТАНИ И ХОДИ!«

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 8; 3. Мојсијева 13,44-50; Данило 7,7.8; Јован 10,10; Матеј 9,1-8; 1. Јованова 1,9.

Текст за памћење: »Јер шта је лакше рећи: Опраштају ти се грјеси; или рећи: Устани и ходи?« (Матеј 9,5)

Ако бисте записали све чега се највише плашите, како би та листа изгледала? Многи од нас би у ту листу укључили смрт члана породице или сопствену смрт. Иако је такав страх сасвим разумљив, размислите колико је усредсређен на овоземаљски живот. Да ли је ово заиста чега треба највише да се плашимо, губитка живота на Земљи, нарочито када знамо да свакако не траје дуго?

Када би Бог требало да наведе чега се највише плаши, то би сигурно био наш губитак вечног живота.

Наравно, Бог брине о физичкој болести и смрти, али у највећој мери брине о духовној болести и вечној смрти. Иако је Исус излечио многе људе, и мртве враћао у живот, било је то само привремено. Сви су умрли физичком смрћу, осим светих које је Исус васкрсао приликом свог васкрсења. (Види: *SDA Bible Commentary*, 5. свеска, стр. 550. и Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 786. оригинал)

Поред свега што је Исус учинио за нас, план спасења није нас поштедео физичке болести и смрти. Имајући ово на уму, размотримо неколико извештаја о излечењу, и физичком и духовном, и утврдимо какве важне поуке о вери можемо добити из њих.

После Проповеди на Гори, у којој је описао начела Божјег царства, Исус се поново сусрео са сотониним царством, хладним, мрачним местом, чија су начела супротна свему што Он заступа. У то време, један од најупечатљивијих примера колико је сотонино царство пало и искварено била је болест губа. Иако је неколико пута била употребљена као облик божанске казне, као у случају Мојсијеве сестре Марије (види: 4. Мојсијева 12,9-12), у ширем библијском оквиру она представља снажан и страشان пример шта значи живети у палом и уништеном свету.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 8,1-4. Шта је значајно у томе што је Исус додирнуо болесника кога је излечио од губе (види: 3. Мојсијева 13,44-50)?

Оболели од губе клекао је пред Исуса и рекао: »Господе, ако хоћеш, можеш ме очистити.« Грчка реч преведена као »можеш« је *dunamai*, попут речи »динамит«, која значи *пун силе*. »Ако хоћеш, можеш променити мој живот јер си пун силе.« Исус одговара да је спреман да излечи губавца и то одмах чини.

Мноштво које је посматрало како Исус додирује болесног човека сигурно је задрхтало. Наравно, Исус је могао, као што је чинио у другим приликама (следеће забележено излечење) само да изговори реч, и човек би био излечен. Зашто га је ипак дотакао?

»Христово дело очишћења овог губавца од страшне болести је слика Његовог дела очишћења душе од греха. Човек који је дошао Исусу био је 'сав у губи'. Њен смртоносни отров прожео је цело његово тело. Ученици су хтели да спрече свог Учитеља да га додирне, јер онај који се дотакне губавца и сам постаје нечист. Међутим, полагањем своје руке на губавца, Исус се није оскврнио. Његов додир пренео је животодавну силу. Губавац се очистио. Тако је и са губом греха – дубоко укоренењем, смртоносном, коју је немогуће излечити људском силом.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 266. оригинал)

Исус је додирујући губавца показао да без обзира колико да је наш грех страشان, Он ће се приближити онима који желе да приме опроштење, да буду излечени и очишћени.

Да ли тренутно познајете људе који пате од онога што данас сматрамо »губом«, односно, онога од чега људи обично устукну са ужасом и осудом? Како Исусов пример може да нам помогне да схватимо како да се односимо према тим особама?

РИМЉАНИН И МЕСИЈА

Постоји добар разлог зашто је у Књизи пророка Данила много времена посвећено питању четврте звери (види: Данило 7,7.8.19-21; Данило 8,9-12.23-25) То је због њене велике силе, која је трајала и у Христово време. Ипак, римски капетан, који је не само симбол римске силе, већ и израз његове моћи, долази Исусу. Био је беспомоћан пред свакодневним искушењима и несрећама које погађају свакога од нас. То је велика поука о томе да овоземаљска моћ познаје одређене границе. Највеће и најутицајније вође, најбогатији људи, беспомоћни су пред многим уобичајеним животним борбама. Искрено, какву наду имамо без божанске помоћи?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 8,5-13. Какве су важне истине о вери и о томе шта значи имати веру, откривене у овом извештају? Како се овај текст односи на нас адвентистичке хришћане с обзиром на предности које су нам дате?

Центурион је био римски војни заповедник који је обично надгледао 80 до 100 војника. Пошто је служио у војсци око 20 година, није му било дозвољено да има породицу. Према томе, слуга је можда био његова једина права породица.

У тадашњој култури једина особа презренија од незнабошца био је губавац; тако да је овај капетан вероватно претпостављао да Исус неће хтети да уђе у његов дом, иако је Исус рекао да хоће. Молећи Исуса само да изговори реч, не тражећи Његово физичко присуство, капетан је показао велику веру која и нама данас говори: Исусова реч је силна као и Његов додир. Капетан је веровао да Исусу није тешко да излечи некога. То је било као када официр изда наређења војнику, што је било уобичајена појава.

Такође, погледајмо шта Исус каже у тексту из Јеванђеља по Матеју 8,11.12. Ово је строга опомена онима којима су дате велике предности. Нама, као адвентистичким хришћанима, такође су дате велике предности, и треба да обратимо пажњу на ове речи.

Какве свакодневне одлуке доносите? Како ове одлуке утичу на вашу веру? Шта можете да учините да би ваше одлуке подстакле раст ваше вере?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 8,25-34. Чему нас ова оба извештаја уче о Божјој сили? Какву утеху примамо посматрајући Његову силу, нарочито када се боримо са оним што је много јаче од нас?

У јеврејској мисли само је Бог имао право да влада над природом и демонима. Након што је умирио снажну олују једноставном речју (Матеј 8,23-27), Исус ступа на источну обалу Галилејског језера, не само у незнабожачку област, већ и у место у коме су живела два опседнута човека.

Текстови из Јеванђеља по Марку 5,1-20. и Луки 8,26-39. додају одређене појединости извештају о опседнутим људима. Прва појединост је да су демони себе назвали »легионом«. Легион је у војсци чинило 6000 војника. Друга појединост је да су демони послати у 2000 свиња.

Многи се питају зашто су демони тражили да их Исус пошаље у свиње. По једном предању демони се највише гнушају бесциљног лутања; више воле неку врсту дома, чак и ако је у питању нечиста свиња. Према другом предању демони се плаше воде, и Исус је лично рекао да демони траже »безводна мјеста«. (Матеј 12,43)

Ипак, најважније је следеће: разорно стање два човека из овог извештаја управо је оно разорно стање у каквом сотона жели да се нађу Божја деца. Међутим, Исус је потпуно променио њихов живот. Све што сотона тежи да учини у нашем животу, Исус може да поништи и поништиће у животу оних који предају себе Христу. У супротном смо беспомоћни у борби против сотоне.

Ми смо у великој борби или на једној или на другој страни. Ма колико оштро и непопустљиво звучало, Исус ову истину није могао јасније да изрази него када је рекао: »Који није са Мном, против Мене је, и који са Мном не сабира, просипа.« (Лука 11,23) Од нас зависи на којој страни ћемо бити.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 10,10: »Лупеж не долази ни за што друго него да украде и убије и погуби; Ја дођох да имају живот и изобиље.« Како овај стих можемо применити не само на демоне, већ и на себе и наш живот? На које начине можемо и треба да доживимо обећања која су нам овде дата?

»УСТАНИ И ХОДИ!«

У поуци од понедељка запазили смо да је Исус рекао да није пронашао никога у Израиљу са тако великом вером. Међутим, у то време у Израиљу један човек нашао се на месту на коме је његова жеља за излечењем срца била већа од жеље за излечењем тела.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 9,1-8. Какву велику наду нам овај текст пружа у вези са обећањем о опроштењу греха? Види: Римљанима 4,7; 1. Јованова 1,9; 2,12.

Задивљујуће је то што се Исус, када су пред Њега донели одузетог човека, прво посветио његовом духовном стању. Исус је очигледно добро знао шта је човеков стваран проблем. Упркос човековом јадном физичком стању, Христос је знао да је дубљи проблем била човекова кривица због грешног начина живота. Знајући човекову жељу за опроштењем, Исус изговара најузвишеније и најутешније речи за оне који схватају стварност и цену греха: »Опраштају ти се гријеси твоји.«

Елен Вајт додаје: »Ипак, није толико желео телесно оздрављење колико ослобођење од терета греха. Ако би могао да види Исуса и добије с Неба чврсто обећање о опроштењу и помирењу, био би задовољан да живи или умре, у складу са Божјом вољом.« (*Чежња века*, стр. 267. оригинал)

Један адвентистички проповедник често је проповедао о томе да треба да имамо довољно вере у тренуцима када нисмо излечени. Највећу веру од свих показујемо када поглед усмеримо даље од физичких околности и усредсредимо се на вечне прилике. Наше молитве толико често се тичу наших физичких потреба, иако се Бог стара о томе. Међутим, у Проповеди на Гори Исус је рекао да треба да тражимо »најприје царства Божијега и правде Његове«. Према томе, и поред тренутних физичких потреба, веома је важно да у свету у коме је све привремено и пролазно, пред собом увек имамо вечна питања.

Каве год физичке борбе да имамо, чак и у нагорем могућем случају, оне ће увек бити само привремене. Зашто је важно да никада не заборавимо ову истину?

»НЕКА МРТВИ УКОПАВАЈУ СВОЈЕ МРТВАЦЕ...«

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 8,18-22. Како Исус говори овим људима о томе шта значи следити Га?

У тексту у Јеванђељу по Матеју 8,18-22. видимо да два човека прилазе Исусу у жељи да постану Његови ученици. Обојица су искрени; па ипак изгледа да оклевају због нечега. Исус, који познаје наше мисли, одмах открива суштину. Он се пита да ли је први човек заиста спреман да се одрекне свега, чак и своје удобне постеље, да би Га следио. То не мора да значи да ће особа изгубити сва овоземаљска добра ако следи Исуса, већ једноствено да особа треба да буде спремна да то учини.

Исус затим пита другог човека да ли је заиста спреман да Њега стави испред своје породице. На први поглед, Његове речи упућене другом човеку изгледају веома грубе. Све што је човек желео да учини јесте да сахрани свога оца. Зашто није могао прво то да учини, а затим да пође са Исусом, нарочито када је у јеврејској вери брига око достојне сахране родитеља сматрана поштовањем пете заповести?

Међутим, неки тврде да је човеков отац још био жив, или на самрти; човек је заправо говорио Исусу: »Допусти ми да све средим у својој породици, и онда ћу те следити.«

Отуда такав Исусов одговор.

Још један позив за време учења проналазимо у Јеванђељу по Матеју 9,9-13. Позив је упућен Матеју, презреном царинику. Исус је познавао његово срце, које је очигледно било отворено за истину, што је показао његов одговор на позив. Исус је сигурно знао да ће позивање некога попут Матеја изазвати одређену реакцију, што се, како сазнајемо из текста, и догодило. Са наше тачке гледишта тешко је да увидимо колико је позив упућен некоме као што је био Матеј узнемирио ондашње људе. Овде видимо још један пример – колико је позив Јеванђеља заиста свеопшти.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 9,13. Иако је контекст другачији, како ова начела можемо применити чак и данас, чак и када заменимо церемонијалне жртве Исусовом жртвом? Односно, како можемо бити пажљиви да не дозволимо веровањима или верској пракси, без обзира колико су исправни, да нам стану на пут и онемогуће да чинимо оно што је Богу заиста важно?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Немци имају изреку која гласи: »Einmal ist keinmal.« У дословном преводу значи: »Једном као ниједном.« То је идиоматски израз који представља идеју да ако се нешто једном догоди, онда нема велику вредност, није важно. Ако се нешто једном догодило, могуће је да се више никада неће поново догодити. Било да се слажете са овим или не, размишљајте о овој идеји у оквиру лекције од четвртка, када је Исус рекао човеку, који је прво желео да сахрани свога оца, а затим и ученицима: »Хајде за Мном, а остави нека мртви укопавају своје мртваце.« (Матеј 8,22) Шта је Исус мислио тиме што је наговестио да је човек, живи човек, мртав? Па, ако је »Einmal ist keinmal«, ако је »Једном као ниједном«, ако се на овој Земљи живи само једном, без вечности која би уследила, можда онда ни ви никада нисте ни били рођени. Можда сте већ мртви (Јован 3,18). Световни људи, који не верују у вечни живот, жале се због бесмислености живота којим живимо само једном и који траје прилично кратко, пре него што нестане за сву вечност. Питају се у чему је смисао ако после овог кратког раздобља заувек нестанемо и будемо заувек заборављени? Није чудно, онда, што је Исус изговорио управо ове речи. Желео је људима да укаже на стварност узвишенију од онога што овај свет, сам по себи, нуди.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајући о претходно изнетој идеји, прочитајте поново извештај из Јеванђеља по Матеју у коме Исус говори човеку шта да чини у вези са сахраним свога оца. Шта би тај догађај требало да нам каже о томе колико је важно да кад нешто радимо на уму увек имамо велику слику? Како нам теологија помаже да схватимо колико је слика заиста велика?
2. Не знамо увек каква је Божја воља у вези са физичким излечењем, али увек знамо каква је Његова воља за духовно излечење. На који начин ово треба да утиче на ваш молитвени живот?
3. Шта вам је најважније? Направите листу и донесите је у субот-ношколски разред. Шта можете научити из највиших вредности других ученика у разреду? Шта наше највише вредности говоре о нама и нашем посматрању света, Бога и других људи? Колико би се листа разликовала када би је саставила група атеиста?

ВИДЉИВИ И НЕВИДЉИВИ РАТ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 11,11-12; Откривење 5,5; Матеј 12,25-29; Исaiја 27,1; Матеј 11,1-12; Јеврејима 2,14.

Текст за памћење: »А од времена Јована Крститеља досад Царство небеско на силу се узима, и силеције добијају га.« (Матеј 11,12)

Свакога дана доносимо важне одлуке о начину живота, односима, каријери, највишим вредностима, врсти забаве и пријатељима. Да бисмо заиста схватили значај ових одлука, морамо бити сигурни да разумемо свет у коме живимо. Треба да повучемо завесу и усмеримо поглед на оно што се не види, зато што Библија учи да постоји невидљива стварност која у великој мери утиче на стварност коју можемо да видимо.

С обзиром да живимо у доба науке, не би требало да нам буде тешко да поверујемо у невидљиву стварност. Пошто знамо за Х-зраке (рендгенске зраке), радио-таласе и бежични вид комуникације, требало би лако да поверујемо да постоји нешто што не можемо да видимо. Сваком употребом мобилног телефона, било да неком упућујемо позив или да примамо позив, или сателитског вида комуникације, ослањамо се на невидљиву стварност која наша искуства чини стварним тиме што некога можемо да чујемо или видимо.

Велика борба између Христа и сотоне представља невидљиву позадину видљивог света у коме стичемо свакодневна искуства. Ове седмице проучаваћемо текстове из Јеванђеља по Матеју (и других библијских књига), који ће нам помоћи да откријемо ове невидљиве силе и начин на који утичу на наш живот и одлуке.

ЈЕВАНЂЕЉЕ ПО МАТЕЈУ 11, 11.12.

Свето писмо у коме је јасно приказан план спасења је Божја реч. Ипак, неке текстове тешко је разумети. Ово не би требало да нас изненађује. Уосталом, у свакој области овоземаљског живота сусрећемо се са појединоштима које не разумемо. Колико више је то случај са Божјом речју која открива духовне и натприродне истине и стварност?

Елен Вајт јасно је изразила ову идеју: »Најнезнатнији облици живота представљају проблем који ни најмудрији филозофи не могу да објасне. Свуда се суочавамо са чудима која превазилазе моћ нашег схватања. Зар се онда можемо изненадити, кад утврдимо да у духовном свету постоје тајне које не можемо докучити? Тешкоће се налазе у слабости и скрушености људског ума. Бог нам је у Светом писму дао довољно доказа о свом божанском карактеру и ми не треба да сумњамо у Његову реч зато што не можемо да схватимо све тајне Његовог провиђења.« (*Пут Христу*, стр. 106.107. оригинал)

На пример, један од тешко разумљивих текстова налази се у Јеванђељу по Матеју 11,11.12: »Заиста вам кажем: Ниједан између рођенијех од жена није изишао већи од Јована Крститеља; а најмањи у Царству небескоме већи је од њега. А од времена Јована Крститеља досад Царство небеско на силу се узима, и силеције добијају га.«

Прочитајте још једном наведени текст. Шта схватате, а шта не схватате у овим стиховима?

Други преводи 12. стиха гласе: »Од времена Јована Крститеља до сада краљевство небеско силу трпи, и силници га грабе.« (др Лујо Бакотић) »Од времена Јована Крститеља до сада царство небеско трпи насиље и силеције га грабе.« (Емилијан М. Чарнић) »А од времена Јована Крститеља до сада Царство небеско с напором се осваја, и подвижници га задобијају.« (Синод СПЦ) »Од времена Јована Крститеља до сада царству небеском чини се насиље, а силеције грабе га.« (Димитрије Стефановић)

Шта Исус говори у овом тексту?

Шта, чак и у световном животу, представља тајну за нас? Да ли смо престали, на пример, да верујемо у постојање Сунца само зато што не знамо све о њему? Какав је случај, онда, са питањем вере и Божје речи?

Они који се баве проучавањем Библије вековима се боре са разумевањем текста из Јеванђеља по Матеју 11,12. зато што речи које означавају царство и људе могу бити употребљене и у позитивном и у негативном смислу. Глагол *basmati* на грчком језику може да значи или »напредовати пуном снагом« или »трпети насиље«, а грчка реч *biastes* може да значи »снажан човек, жељан да уради нешто« или »насилан човек, силеџија«.

Да ли овај стих значи да кротко и благо небеско Царство трпи насиље, да га насилни људи нападају? Или, небеско Царство снажно напредује у позитивном смислу, а силни људи који га освајају заправо су Христови следбеници?

Да ли је могуће да су Христови следбеници тако непријатељски расположени, чак и насилни, у својој потрази за Царством?

Прочитајте следеће текстове. О чему говоре? На који начин могу расветлити последње постављено питање?

Матеј 10,34.

Откривење 5,5.

Михеј 2,13.

Неки тврде да је текст из Јеванђеља по Матеју 11,12. најбоље тумачити користећи најчешћу употребу речи *biazomai* (обично има позитивно значење) и *biastes* (обично има негативно значење): Царство небеско снажно напредује »светом силом и изванредном енергијом која потискује границе таме«; за то време, »насилни и лакоми људи покушавају да га оплене.« (D. A. Carson, *The Expositor's Bible Commentary With the New International Version: Matthew* [Grand Rapids: Zondervan, 1995], стр. 266.267)

Чини се да овакво тумачење одговара ширем оквиру Јеванђеља по Матеју. У ствари, ово тумачење обухвата ширу слику, која описује борбу између светлости и таме, између Христа и сотоне, тему која прожима Библију, али је јасно приказана у Новом завету. Заиста постоји рат, који видимо и који не видимо, у који смо сви укључени, у коме се сви опредељујемо за одређену страну, који свакодневно доживљавамо, без обзира у којој мери схватамо шта се догађа.

ВЕЛИКА БОРБА ИЗМЕЂУ ДОБРА И ЗЛА

Какво год да је коначно значење текста из Јеванђеља по Матеју 11,12. као што смо јуче видели, он нам помаже да откријемо стварност велике борбе. Он приказује сукоб, борбу, а како сазнајемо из других библијских текстова, ова борба се у суштини води између Христа и сотоне.

О коме говоре следећи текстови узимајући у обзир стварност велике борбе?

Матеј 12,25-29.

Исаија 27,1.

1. Јованова 5,19.

Римљанима 16,20.

1. Мојсијева 3,14-19.

Ефесцима 2,2; 6,10-13.

Ово су само неки од бројних текстова у Старом и у Новом завету, који се односе на идеју коју је један савремени теолог (неадвентиста) назвао »Поглед на свет као поприште велике борбе«, идеју да се између натприродних сила у космосу води борба, односно рат у коме сви на овај или онај начин учествујемо. Ова идеја, наравно, није нова адвентистичким хришћанима. Она је део теологије од најранијих дана наше Цркве; пионири су је заступали чак и пре него што је Црква званично основана.

На које начине је ова борба изражена у вашем свакодневном животу? Како се огледа у одлукама које доносите и искушењима са којима се суочавате? Како вам разумевање стварности овог сукоба може помоћи да донесете праве одлуке и одупрете се искушењу?

КАДА БОРБА ПОСТАНЕ ЖЕСТОКА

Као што смо већ видели, Исусове речи у Јеванђељу по Матеју 11,12. ма колико биле дубоке, откривају чињеницу да Божје царство неће бити успостављено без сукоба и борбе. Тај сукоб је, како схватамо, велика борба која још увек траје несмањеном жестином. Трајаће док грех, сотона и изгубљени не буду коначно уништени. До тада, прилике могу бити и јесу веома тешке.

Стварност велике борбе, и њену страхоту, можемо сагледати у оквиру Исусових речи у Јеванђељу по Матеју 11,12.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 11,1-12. Како је велика борба овде приказана на бројним нивоима? Односно, како нам велика борба помаже да схватимо шта се догађа у свету у коме живимо?

За почетак, шта мислите ко је покренуо вође да затворе Јована у тамницу? Овде запажамо сотонин покушај не само да заустави Јована, већ да обесхрабри веру у Исуса. Уосталом, ако је Јован, Исусов претеча, доживео такву судбину, чему се народ могао надати када је Исус у питању?

Затим, нема сумње да је сотона могао да наведе Исусове и Јованове следбенике да поставе следеће питање: Ако Исус из Назарета може да учини толико дивних ствари, и има толику силу, зашто онда дозвољава да тако веран и добар човек као што је Јован, Његов рођак, труне у затвору?

Такође, шта мислите ко је усадио сумњу у Јованов ум? *Зашто сам овде? Зашто ме не ослободи?* Зато није чудно што је упитао: »Јеси ли Ти Онај што ће доћи, или другога да чекамо?« (Матеј 11,3) Не заборавите, ово је исти онај Јован који је крстио Исуса, који је видео »Духа Божијега гдје силази као голуб и дође на Њега« (Матеј 3,16), и који је чуо глас с неба који каже: »Ово је Син Мој љубазни који је по Мојој вољи.« (Матеј 3,17) Сада, после свега што се догодило, сумње су испуниле његово срце. С обзиром да су прилике у којима се Јован нашао постајале све теже, то је само још више потхрањивало његове сумње (Марко 6,25-28).

Ако нешто у вама изазива сумњу, на шта можете да се усредсредите, о чему да размишљате, за шта да се молите, шта ће одагнати сумње и помоћи вам да видите све узвишене разлоге да имате поверења у Божју доброту?

ПРОПАО ПЛАН

Људи су у току целе историје учествовали у ратовима. Нешто у људској природи подстиче жељу једне групе људи да пљачкају и убијају оне који припадају другој групи. У књизи о свом оцу, британском филозофу Берtrandу Раселу, Катарина Теит писала је почетком Првог светског рата о бризи свога оца због радости која је владала на енглеским улицама при помену на рат са Немачком. »Одрастао је са оптимистичним викторијанским уверењем у аутоматски прогрес, са поверењем да ће цео свет, у одговарајућем тренутку, следити мудар правац кретања Енглеца од древне бруталности ка цивилизованом самоуправљању. Онда, одједном, угледао је своје вољене сународнике како плешу на улицама при помену убијања великог броја људских бића која говоре немачким језиком.« (*My Father Bertrand Russell* [England: Thoemmes Press, 1997], стр. 45) У овој идеји која се понављала током историје, видимо стварност пале људске природе у једном од најтрагичнијих облика.

У већини ратова које су људи међусобно водили, нико унапред није знао њихов исход. Људи су одлазили у борбу не знајући да ли ће из ње изаћи као победници или губитници.

Када је реч о великој борби која влада у космосу, постоји једна предност: знамо која је страна већ победила. Христос је извојевао пресудну победу за нас. После крста, више није било сумње у то ко је Победник и ко може да користи плодове те победе. Сотонин план је пропао.

Шта следећи текстови говоре о исходу велике борбе? Јеврејима 2,14; 1. Коринћанима 15,20-27; Откривење 12,12; 20,10.

Као што је сотона изгубио рат на Небу, изгубио је рат и на Земљи. Међутим, он још увек испуњен мржњом и жељом за осветом тражи кога да прождере (види: 1. Петрова 5,8). Иако је Христова победа потпуна, борба свом жестином и даље траје, и једини начин да се заштитимо јесте да свој ум и тело преведемо на победничку страну. То чинимо одлукама које свакодневно доносимо. Да ли доносимо одлуке које нас стављају на победничку страну, на којој је победа осигурана, или на губитничку страну, на којој је пораз неминован? Наша вечна судбина зависи од одговора на ово питање?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Ко од нас не зна да велика борба постоји? Знамо за овај рат зато што осећамо да се свакодневно одвија у нама. Живимо у нарушеном свету, свету у коме влада проклетство бригае и бола. Свету у коме кретање змије није ограничено на једно дрво усред врта, већ у коме је цео врт пун змија. Свету пуном искушења која се јављају у различитим облицима и која врло лако хватају у замку оне који нису истрајни у вери и молитви. Није чудно што је Исус рекао: »Стражите и молителите се« да не бисте упали у многе замке које вребају на сваком кораку. Од свих замки можда је најопаснија она када хришћанин поверује у следећу лаж: »Када подлегнеш искушењу, отишао си предалеко. Не постоји Бог благодати који ће те поново примити у своје наручје.« Ко у одређеном тренутку није чуо глас који му шапуће ове речи? На неки начин, то осећање је исправно: када паднете у искушење, макар и само једном, отишли сте предалеко да бисте се вратили сами. Управо зато је Исус дошао, извојевао победу за нас и своју победу понудио нама. О томе говори Јеванђеље, да Исус у великој борби чини за нас оно што сами никада не бисмо могли да учинимо. У исто време, ми свакога дана, свакога часа, свакога тренутка морамо да будемо на Његовој страни, а то чинимо послушношћу Његовој речи, позивајући се на обећања о победи, све време ослањајући се на Његове заслуге као сигурност свог спасења.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Какви облици физичке стварности постоје око нас, а ипак су потпуно неприступачни нашим чулима? Како нам ти облици могу помоћи да прихватимо постојање других сила које не можемо видети? Како нам увиђање да постоји стварност коју не можемо видети, помаже да схватимо постојање велике борбе?

2. Многи хришћани не верују у свеопшту велику борбу или немају представу о њој? Из којих разлога је они можда не увиђају? Какве тврдње могу супротставити тој идеји, и како бисте им одговорили? Ако бисте некога требало да поучите о великој борби, које текстове бисте користили?

3. Како се суочавате са питањем о томе зашто смо још увек овде толико дуго после Исусове победе на крсту? Зашто се Исус после своје смрти, васкрсења и вазнесења једноставно није вратио и заувек уништио сотону?

ОДМОР У ХРИСТУ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 11,28-30; 12,1-2; Лука 14,1-6; Јован 5,9-16; Матеј 12,9-14; Исаија 58,7-14.

Текст за памћење: »Ходите к Мени сви који сте уморни и натоварени, и Ја ћу вас одморити.« (Матеј 11,28)

»Христос је био живи Представник Закона. У Његовом животу није постојао ниједан прекршај његових светих правила. Посматрајући овај народ сведока који је тражио прилику да Га осуди, Он је неизазван могао да каже: 'Који Ме од вас кори за грех?' « (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 287. оригинал)

Исусов живот у потпуности је одражавао Божји закон, Десет заповести. Он је био Божји закон остварен у људској природи, у људском телу. Проучавајући Његов живот, сазнајемо шта значи држати заповести и како да држимо заповести на начин који не представља хладан и беживотан легализам.

Наравно, међу тим заповестима налази се и четврта о светковању седмог дана, Суботе.

У даљем проучавању Јеванђеља по Матеју ове седмице осврнућемо се на неколико спорних питања у вези са Суботом и на примеру из Исусовог живота видети шта значи светковати Суботу. Ако је Закон заиста одраз Божјег карактера, и ако је Исус утеловљење тог Закона, онда, проучавајући како је држао четврту заповест и шта је учио о томе, можемо научити више о Божјем карактеру и, што је још важније, како тај карактер можемо одражавати у свом животу.

У тексту из Јеванђељу по Матеју 11,20-27. Исус снажно укорава неке градове у Галилеји који су одбацили Његову службу. Оно што Његов укор и опомену о осуди чини толико застрашујућом је то што су овим градовима дате прилике да сазнају истину. Он, који је Истина (Јован 14,6), ходао је у телу међу њима. И као да то није довољно, чинио је многа »највећа чудеса« (Матеј 11,20) у тим местима, па ипак, одбили су да се покају. Он је рекао да су »највећа чудеса« (Матеј 11,23) која је учинио у Капернауму била учињена у Содому, »остао би до данашњег дана«. Другим речима, становници тог града били су гори од становника Содома.

Одмах затим, у тексту од 25. до 27. стиха, Исус се у молитви обраћа Оцу. Прво је исказао своју захвалност Њему, а затим је говорио о Њиховој блиској заједници. Он, такође, потврђује да је све примио од Оца, што је на неки начин још јасније показало зашто је одбацивање од стране тих градова било толико трагично.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 11,28-30. Шта Исус говори у овом тексту и зашто управо у том тренутку, после претходно изговорених речи?

Након што је осудио неверовање и потврдио своју блиску заједницу са Оцем, Исус је свакоме ко је уморан понудио одмор. Другим речима, Он говори народу да не чини исти грешку какву су учинили они који су Га одбацили. Он има власт и силу да испуни оно што каже, а каже да ћете доласком к Њему пронаћи одмор душама својим. Тај одмор обухвата мир, сигурност спасења и наду коју они који Га одбацују немају и не могу да имају.

Шта још Исус мисли када каже да ће нам дати одмор? Да ли мисли на лењост? Наравно да не. Исус има веома висока мерила за нас; то запажамо из Проповеди на Гори. Међутим, заједница са Исусом не би требало да нас исцрпи. Учећи о Њему, угледајући се на Њега и Његов карактер, можемо пронаћи одмор од многих мука и невоља у животу. Један вид тог одмора, као што ћемо видети, проналазимо у светковању Суботе.

Како доживљавате обећање које Исус овде нуди? Како је бити »крогак и смјеран« повезано са ношењем лаког бремена?

НЕМИР ЗБОГ ДАНА ОД ОДМОРА

Ако је, како већина хришћана тврди, Субота као седми дан уки- нута, замењена, потиснута, испуњена (шта год), зашто је онда Исус много времена посветио питању светковања Суботе?

Прочитајте следеће стихове. У вези са којим питањима се расправља у овим догађајима? Матеј 12,1-2; Лука 14,1-6; Марко 2,23-28; Јован 5,9-16.

Знајући да је кршење Суботе један од разлога Израилјевог одласка у Вавилонско ропство, фарисеји су хтели да спрече да се то поново догоди. Имајући у виду чување њене светости, саставили су читав низ правила и прописа о томе шта је прихватљиво, а шта није прихватљиво чинити Суботом. Која су била нека од ових правила?

Ако кокошка снесе јаје у Суботу, да ли је у реду појести га? Већина фарисеја је сматрала да ако је у питању кокошка носиља, онда није било у реду појести јаје снесено у Суботу, зато што је она у тај дан радила. Међутим, ако је у питању била кокошка која није носиља, већ кокошка која је била гајена ради меса, онда је било у реду појести јаје зато што ношење јаја није њен примарни посао. (Такође, постојао је предлог да јаје које је кокошка носиља снела у Суботу може да се поједе, ако се она касније убије због кршења Суботе.)

Да ли је у реду гледати се у огледало Суботом? Одговор? Не, јер ако уочите седе власи бићете у искушењу да их ишчупате, а то би представљало жетву и самим тим кршење Суботе.

Ако вашу кућу захвати пожар у Суботу, да ли је у реду да спасавате своју одећу? Одговор: требало би да изнесете само један пар одеће. Међутим, ако успете да обучете један пар одеће, онда можете да понесете још један. (Такође, ако ваш дом захвати пожар, није у реду да замолите незнабошца да вам помогне у гашењу, али ако незнабожац свакако притекне у помоћ, онда је у реду.)

Да ли је у реду пљувати Суботом? Одговор: било је дозвољено пљу- нути на стену, али не и на земљу, јер би у том случају настало блато.

Овome се можемо смејати, али како да и ми не чинимо исто, не само у вези са Суботом, већ и у вези са сваким видом своје вере: односно, како да не изгубимо из вида оно што је заиста важно, и да своју пажњу не усредсредимо на нешто безначајно?

ИСУСОВ ОДГОВОР

Оваква атмосфера владала је у време Исусове службе: строги и неподношљиви захтеви у вези са светковањем Суботе, уништили су првобитну сврху Суботе. То је требало да буде дан одмора од свакодневних послова; дан у коме служимо Богу и остварујемо заједницу са другим верницима на начин који не можемо да применимо за време радне седмице; дан када деца проводе више времена него иначе са својим родитељима; дан када се посебно радујемо ономе што је за нас учинио наш Створитељ и Откупитељ.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 12,3-8. и запазите како Исус приказује тешки јарам који су фарисеји наметнули. Такође, прочитајте текст из 1. Самуилове 21,1-6. Какво образложење Исус даје?

Исус им је говорио оно што ће им касније рећи на много упечатљивији начин (види: Матеј 23,23.24), да би се усредсредили на оно што је заиста важно. Исус говори о познатом догађају о бегунцу Давиду који узима хлеб из Шатора од састанка који су могли да једу једино свештеници. У таквим приликама, глад Давида и његових пратилаца била је много важнија од верских обреда, који су вршени у Шатору од састанка и који су били намењени другим сврхама. На исти начин, глад Исусових следбеника била је много важнија од смерница за светковање Суботе (у вези са жетвом) датих у другу сврху.

Исус, такође, спомиње посао који свештеници обављају Суботом у Храму. Субота је обухватала свештеничку службу. Исто тако, Субота је укључивала дело Исусових пратилаца зато што су Исус и Његово дело били узвишенији од оног у Храму.

Ништа што је Исус рекао у овом или неком другом тексту у вези са светковањем Суботе ни на који начин не умањује божанску заповест о светковању тог дана. Он је желео да ослободи народ не од светковања Суботе, већ од бесмислених прописа који су покрили право значење Суботе, а то је одмор који имамо у Христу као нашем Створитељу и Откупитељу.

»У Христово време Субота је постала тако изопачена да је њено поштовање пре одражавало карактер себичних и самовољних људи него карактер Небеског Оца пуног љубави.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 284. оригинал) Осврните се на своја дела и запитајте се шта можете да учините да будете сигурни да она одражавају карактер нашег брижног небеског Оца, а не карактер себичности и самовоље.

ЛЕЧЕЊЕ СУБОТОМ

Веома је занимљиво у читању Јеванђеља запазити колико пута су писци забележили сукоб између Исуса и верских вођа због Суботе. Зашто би сва четири јеванђелиста писала извештаје, у неким случајевима веома бројне, о сукобима у које је Исус улазио са вођама око светковања Суботе, ако је Субота требало да буде укинута? Ово још више постаје изразитије, када узмемо у обзир да су Јеванђеља написана много година после Исусове службе. Иако су научници подељеног мишљења о томе када су Јеванђеља написана, већина сматра да су настала 20 до 30 година после Исусове смрти. Дакле, да је до тада Субота као седми дан била замењена недељом, та промена би сигурно била наговештена у неком од надахнутих извештаја о Исусовом животу. Тако имамо снажан доказ да Субота као седми дан није била укинута или промењена, нарочито не Исусовом заповешћу или примером који је дао, како је и забележено у четири Јеванђеља. Напротив, ако се усредсредимо на Исусове заповести и пример који нам је оставио, Јеванђеља истичу непрекидну пуноважност Суботе.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 12,9-14. Какво се питање овде појављује и зашто је оно још један повод за расправу?

»Једне друге Суботе, када је Исус ушао у синагогу, видео је човека са сувом руком. Фарисеји су Га посматрали, жељни да виде шта ће учинити. Спаситељ је добро знао да ће због лечења у Суботу, бити сматран прекршитељем, али није оклевао да поруши зид обичајних захтева којима је Субота била окружена... Међу Јеврејима је постојало правило по коме не учинити добро, када човек има прилику за то, значи чинити зло; а пропустити да се спасе живот, значило је убити. На овај начин Исус се сусрео са рабинима на њиховом тлу.« (Елен Вајт, *Чезња века*, стр. 286. оригинал)

Поново, као и у претходном догађају у коме је Субота била предмет расправе, Исус је желео да укаже људима на узвишенију сврху Закона, на узвишенију сврху онога на шта се живот вере односи. Ови људи радије би оставили овог човека у његовом болу и патњи него да прекрше правила о Суботи која су сами створили и која су постала толико изопачена да – иако би извукли вола који је у Суботу упао у јаму, не би ублажили патњу другог људског бића.

Треба да будемо веома пажљиви да нас практиковање наше вере не омета да живимо на начин на који нас је Бог позвао.

СВЕТКОВАЊЕ СУБОТЕ

У складу са извештајима из Јеванђеља јасно је да Исус није укинуо Суботу. Он је обновио Суботу, ослобађајући је тешких терета које су јој људи наметнули. Стотинама година касније хришћани су и даље светковали Суботу и сматрали је даном одређеним за одмор. Историчар Сократ Сколастик из 15. века написао је следеће: »Скоро све цркве широм света славиле су свете тајне (Вечеру Господњу) сваке Суботе, па ипак хришћани из Александрије и Рима, на основу неких старих обичаја, одбијају да тако чине.« (*Ecclesiastical History*, 5. свеска, стр. 289) Нема сумње, без обзира на то ради чега су ови догађаји забележени у Јеванђељима, циљ није био да икога одврате од Суботе.

Прочитајте поново текст из Јеванђеља по Матеју 12,12. и усредсредите се на следеће речи: »Дакле, ваља у Суботу добро чинити.« Шта ово значи, не само у тадашњем оквиру, у време у коме се Исус обраћао слушаоцима, већ и у ширем оквиру, у односу на то шта све светковање Суботе треба да обухвати?

Иако је јеврејски закон дозвољавао пружање медицинске помоћи у Суботу особи чији је живот у опасности, Исус је отишао корак даље. Излечења, чак и она која се могу обавити неким другим данима, дозвољена су Суботом. Имајући све ово на уму, погледајте шта је Исус касније рекао у Јеванђељу по Матеју: »Зато је сваки књижевник који се научио Царству небескоме као домаћин који износи из клијети своје ново и старо.« (Матеј 13,52) Исус је несумњиво износио нове драгоцености.

Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 58,7-14. Како нам овај текст помаже да схватимо шта значи искрено следити Господа и живети према начелима Закона, укључујући и заповест о Суботи? Како схватамо израз »који сазида развалине« нарочито у оквиру поруке три анђела?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Са или без религије«, неко је рекао, »увек ће бити добрих људи који чине добро и злих људи који чине зло. Али да би добри људи чинили зло, потребна је религија.« Француски писац Блез Паскал изрекао је у 17. веку чувену опомену да »људи никада не чине зло тако предано и весело као када то чине из верских убеђења«. Иако су овакве изјаве пренаглашене, нажалост, истините су. Ову истину можемо уочити у оквиру поуке за ову седмицу, у вези са односом фарисеја према Суботи. »Када се Исус окренуо фарисејима са питањем да ли је по Закону у суботном дану чинити добро или зло, спасавати живот или убијати, сучио их је са њиховим злим намерама. У огорченој мржњи тражили су Његов живот, док је Он спасавао живот и мноштву доносио радост. Да ли је било боље убијати у Суботу, као што су то намеравали да учине, него лечити болесне као што је Он то чинио? Да ли је било праведније носити убиство у срцу у току Божјег светог дана, него волети све људе што је изражено у делима милосрђа?« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 287. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

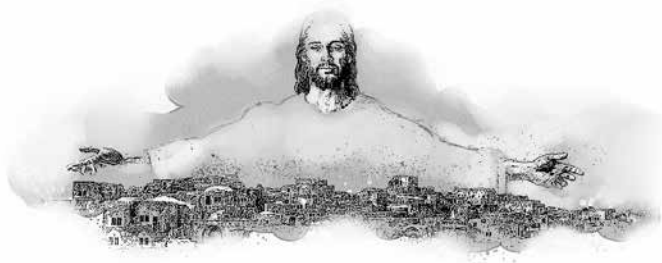
1. Шта је Исус мислио када је рекао: »Милости хоћу, а не прилога?« (Матеј 12,7) Док размишљате о одговору размотрите и следеће текстове: Матеј 9,10-13; Осија 6,6; Исаија 1,11-17.

2. Зашто је, с обзиром на снажне доказе у Светом писму, толико много хришћана, чак и многи веома верни људи који воле Исуса, чврсто у свом одбацивању Суботе? Шта бисмо могли учинити, поред указивања на доказе из Библије, што ће ове људе отворити за истину о Суботи?

3. Како светкујете Суботу? Како можете стећи дубље и богатије искуство у светковању Суботе?

4. Исус је рекао: »Јер је јарам Мој благ; и бреме је Моје лако.« Поставете себи следеће питање: Како могу олакшати бреме и попустити јарам људима око себе?

ГОСПОД ЈЕВРЕЈА И НЕЗНАБОЖАЦА

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 14,1-21; 2. Мојсијева 3,14; Матеј 14,22-33; Исаија 29,13; Матеј 15,1-20; Матеј 15,21-28.

Текст за памћење: »Ја Господ дозвох Те у правди, и држаћу Те за руку, и чуваћу Те, и учинићу Те да будеш Завјет народу, Видјело народима.« (Исаија 42,6)

У Јеванђељу по Матеју 15,24. Исус јасно каже: »Ја сам послан само к изгубљенијем овцама дома Израиљева.« Нема сумње, Христова овоземаљска служба била је усмерена углавном према израиљском народу.

Међутим, како видимо у целој Библији, Израил није био једина група људи о којој је Бог бринуо. Разлог зашто је Бог изабрао Израил био је да благослови све људе на Земљи. »Овако говори Бог Господ, који је створио небеса и разапео их, који је распростро земљу и што она рађа, који даје дисање народу што је на њој и дах онима што ходе по њој: Ја Господ дозвох Те у правди, држаћу Те за руку, и чуваћу Те, и учинићу Те да будеш Завјет народу, Видјело народима; да отвориш очи слијепима, да изведеш сужње из затвора и из тамнице који сједе у тами.« (Исаија 42,5-7)

Преко Израиља, или тачније речено преко Месије који се подигао из Израиља, Бог је досегнуо цео свет. Ове седмице проучаваћемо о Господњем приступу људима којима је потребно спасење.

ХРАЊЕЊЕ ГЛАДНИХ

Једно од најпознатијих Исусових дела јесте храњење пет хиљада људи »осим жена и дјеце«. (Матеј 14,21) Као што је случај са свим извештајима у Новом завету, и овај извештај се не јавља без одређеног оквира који нам помаже да још дубље схватимо значење онога што је Исус учинио.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 14,1-21. Шта се догодило пре чуда у коме је Исус нахранио мноштво људи и какву улогу је овај догађај имао у ономе што је уследило?

Ставите се на место ученика у то време. Јовану Крститељу, Бојжем човеку, управо је одрубљена глава. Његови ученици су то знали, јер су управо они и рекли Исусу шта се догодило. Иако у тексту то није записано, сигурно су били веома обесхрабрани. Нема сумње да се њихова вера нашла на проби. Међутим, после чуда које је Исус затим учинио, њихова вера била је оснажена, нарочито после таквог разочарења.

Међутим, овај извештај има много дубље значење. Не говори само о томе да је вера ученика била оснажена. Чудо у коме је Исус нахранио јеврејски народ подсетило је све на ману, коју је Бог давао Израилцима у пустињи. »Према предању насталом у јудаизму, Месија ће доћи у време Пасхе и том приликом мана ће поново почети да пада... Не треба да нас изненади што се мноштво, када је Исус нахранио пет хиљада људи уочи празника Пасхе, почело питати да ли је Он Месија и да ли ће учинити још већа чуда – да ли ће хранити народ све време обнављајући ману.« (Jon Paulien, *John: The Abundant Life Bible Amplifier* [Boise: Pacific Press Publishing Association, 1995] стр. 139.140)

Ово је био управо онакав Месија каквог је народ желео, Месија који ће се постарати за њихове овоземаљске потребе. У том тренутку народ је био спреман да Исуса постави за цара, али Исус није дошао да би постао цар. Његово одбијање их је веома разочарало. Имали су одређена очекивања, али када се она нису остварила, многи су се окренули од Исуса, иако је дошао да учини много више од њихових скучених овоземаљских очекивања.

Како ваша очекивања у вези са Богом могу бити превише ограничена?

После чуда у коме је нахранио мноштво људи, Исус је наложио својим ученицима да уђу у брод (Матеј 14,22). Желео је да их сачува од метежа и притиска. Дobar учитељ браниће своје ученике од онога са чим још нису спремни да се суоче. »Позвавши своје ученике, Исус им налаже да узму чамац и одмах се врате у Капернаум, а Њему препуштају да распусти народ... Они су се бунили против оваквог договора; али Исус је сада говорио у таквој власти какву никада раније није показивао према њима. Знали су да би даље опирање са њихове стране било бескорисно па су се у тушини окренули према мору.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, 378. оригинал)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 14,23-33. Шта ови текстови откривају о природи спасења и о томе ко је био Исус?

Тренутак када добијамо одговор на ово питање наступа када се преплашени ученици питају ко хода по води према њима. Исус им говори: »Ја сам, не плашите се.« (27. стих) Израз »Ја сам« представља лично име Бога. (Види: 2. Мојсијева 3,14)

У Светом писму на више места пише да Господ управља природом. Псалом 104. на пример, јасно показује да Бог није само Створитељ, већ и Одржавалац, и да захваљујући Његовој сили свет наставља да постоји, природни закони да делују. Ништа не указује на бога деизма који ствара свет, а онда га напушта. Били Јевреји или незнабошци, сви дугујемо своје стално постојање сили која одржава и потиче од истог Господа који је умирио море. (Види: Јеврејима 1,3)

Петров вапај: »Господе, помагај« (Матеј 14,30), треба да буде и наш, јер ако нас Господ Исус не спасе, ко ће? Петрова беспомоћност у овој ситуацији одражава нашу, када се суочимо са оним што овај пали свет ставља пред нас.

Размишљајте о својој беспомоћности и о томе да сте у милости много већих сила, којима не можете управљати. Како ова чињеница треба да вам помогне да се још снажније ослоните на Исуса?

ЛИЦЕМЕРНО СРЦЕ

»Зато рече Господ: Што се овај народ приближује устима својима и уснама својим поштује Ме, а срце им далеко стоји од Мене, и страх којим Ме се боје заповијест је људска којој су научени.« (Исаија 29,13) Иако је Господ у овом тексту говорио о старом Израиљу, какву поруку за данашњу Цркву проналазимо у овом стиху? На шта их Господ упозорава и како можемо бити сигурни да и ми не чинимо исто?

Много векова након што је Исаија написао ове речи, Исус их наводи у сукобу са верским вођама.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 15,1-20. Шта представља посебан проблем у овом тексту и како му Исус приступа?

После повратка из Капернаума, Исус улази у расправу са јеврејским учитељима о томе шта особу чини нечистом. Учитељи су додали Закоњу различите прописе о спољашњој нечистоти. На пример, руке су морали прати на одређени начин. Међутим, Исусови ученици нису се оптерећивали овим прописима. Када су књижевници и фарисеји из Јерусалима указали на њихово понашање, Исус је одговорио на посебан начин.

Укратко, Исус снажно осуђује оно што представља замку свакоме од нас: лицемерство. Зар нисмо сви у неком тренутку осетили кривицу зато што смо осудили неку особу за нешто (или речима или у срцу), иако смо учинили или чинимо исто или још горе? Сви смо, ако нисмо пажљиви, склони да уочимо туђе грешке, док смо слепи за сопствене. Дакле, свакоме од нас лако може да се догоди да постане лицемер.

Сви мрзимо лицемерство у другима. Увек је лако видети лицемерство у другима. Како можемо бити сигурни да наша способност да увидимо лицемерство у другима није показатељ да оно постоји и у нама?

МРВИЦЕ СА СТОЛА

После чуда у коме је нахранио мноштво, лечења и проповедања свом јеврејском народу, Исус доноси запањујућу одлуку. Он напушта јеврејску област и одлази у област у којој су живели туђини, незнабошци.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 15,21-28. Како можемо схватити овај извештај?

Овај извештај није лак за читање зато што смо ускраћени да чујемо Исусову боју гласа и видимо Његов израз лица. Исус у почетку као да не обраћа пажњу на жену, а онда, када јој се коначно обратио, чини се да су Његове речи биле веома грубе: »Није добро узети од дјеце хлеб и бацити псима.« (26. стих) Шта би се догодило када бисте се неком обратили на овај начин? Када би вас неко упитао може ли да се послужи вашом храном и ви одговорите: »Није у реду да бацам своју храну псима«, то не би био најбољи начин да стекнете пријатеље, зар не?

Међутим, треба да размотримо неколико појединости.

Прво, истина је да су се Јевреји у то време односили према незнабошцима као према псима, имајући на уму мршаве уличне псе. Међутим, Исус користи много љубазнији грчки израз »мали пас« (или »штене«), мислећи на псе које људи држе у свом дому и хране их остацима хране са стола.

Друго, ова жена Хананејка назива Исуса »Сином Давидовим«, што показује да је упозната са чињеницом да је Исус Јеврејин. Исус, као добар Учитељ, ступа у разговор са њом и ставља је на пробу. Крег Кинер је написао: »Можда Он жели да она схвати Његову праву мисију и личност, да се не би према Њему односила као према многим путујућим врачевима којима су се незнабошци понекад обраћали због истеривања злих духова. Он је подстиче да препозна улогу израиљског народа у божанском плану, да би захваљујући том сазнању признала свој подређени положај... Могли бисмо то упоредити са Јелисијевим захтевом да се Неман окупа у реци Јордан, упркос томе што је Неман више волео реке Авану и Фарфар које су биле познате у Дамаску... што је коначно довело до Немановог признања израиљског Бога.« (2. О царевима 5,17.18; *The Gospel of Matthew: A Socio-Rhetorical Commentary*, стр. 417)

Затим, ова жена вероватно је Гркиња из више класе, која је била међу онима који су »обично узимали хлеб који је припадао осиромашеним Јеврејима из Тирске области... Сада... Исус мења однос моћи, јер 'хлеб' који Исус нуди прво припада Израиљу...; ова 'Гркиња' мора да моли за помоћ од путујућег учитеља Јеврејина.« (*The Gospel of Matthew: A Socio-Rhetorical Commentary*, стр. 417)

Овај текст није лак за разумевање, али морамо веровати Исусу. Ступајући у разговор са овом женом, Исус јој указује част – исто као и жени на студенци. Она одлази са својом излеченом кћерком и оснаженом вером у Сина Давидовог.

ГОСПОД НЕЗНАБОЖАЦА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 15,29-39. и упоредите га са текстом из 14,13-21. Какве сличности и разлике постоје између ова два извештаја?

Многи људи не увиђају да је Исус два пута нахранио мноштво у Јеванђељима: први пут Јевреје, други пут незнабошце. У оба случаја, Исус је исказао »саосећање« према људима.

Задивљујућа је ова слика младог Учитеља који поучава, храни и показује љубав према хиљадама незнабожаца. Данас, познајући свеопшти карактер Јеванђеља (уосталом, већина људи која сада чита овај извештај нису Јевреји), лако се може догодити да не приметимо колико се овакво Исусово поступање и Јеврејима и незнабошцима чинило невероватним и неочекиваним. Нема сумње, Исус је свакога померао из зоне удобности.

Божји план одувек је био да све људе на Земљи привуче к Себи. Запањујући стих из Старог завета сведочи о овој истини: »Нијесте ли Ми, синови Израилјеви, као синови етиопски, говори Господ; не изведох ли Израилја из земље мисирске, а Филистеје из Кафтора и Сирце из Кира?« (Амос 9,7)

Шта Господ овде говори? Да није заинтересован само за питања израиљског народа, већ свих људи. Он је заинтересован за Филистеје? Пажљиво читање Старог завета стално открива ову истину, мада је она кроз векове постала толико нејасна да је већина првих верника, када је основана новозаветна Црква, морала да учи ове основне библијске истине.

Прочитајте текст из Римљанима посланице 4,1-12. На који начин је Јеванђеље и његов свеопшти карактер обухваћен овим стиховима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Један хришћанин говорио је студентима на једном универзитету о постојању Бога. Након што је употребио све уобичајене аргументе, прибегао је другачијем обраћању слушаоцима: »Знате, када сам био у вашим годинама, нисам веровао у Бога. Када би ме понекад нешто уверило да Бог заиста постоји, увек сам одбацивао ту идеју из свог ума. Зашто? Зато што ми је нешто говорило да ако Бог заиста постоји, онда сам, с обзиром на свој начин живота, у великој невољи.« Расположење се одмах променило. Савест многих младих се у том тренутку пробудила. Чинило се да је температура у просторији порасла од борбе која се водила у њима, скривена иза непријатних израза њихових лица. Говорник је очигледно погодио суштину. Ови студенти, иако нису били хришћани, и самим тим вероватно нису били превише заинтересовани за Десет заповести, ипак су осећали да у њиховом животу у моралном смислу није било све у реду, и да би, ако Бог постоји, морали да одговоре за многе поступке. Међутим, као хришћани, као људи који треба да буду у складу са Божјим мерилима, не треба да се осећамо непријатно, када се суочимо са стварним постојањем моралног Бога, и то само захваљујући обећању из Јеванђеља. Када се суочимо са својом грешношћу, било да смо Јевреји или незнабошци, уточиште можемо пронаћи у Христовој правди коју прихватимо вером »без дјела закона«. (Римљанима 3,28) Када у потпуности постанемо свесни свог греха, можемо се позвати на обећање да »никаква, дакле, сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по тијелу него по Духу«. (Римљанима 8,1) Било да смо Јеврејин или Грк – није важно. »Без разлике у годинама или друштвеном положају или народности и верској припадности, сви су позвани да дођу к Њему и живе.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 403. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 16,1-12. Шта мислите шта је Исус желео да каже следећим речима: »Чувајте се квасца фарисејскога и садужејскога.« (6. стих) Ученици су у први мах помислили да Исус мисли на прави квасац. Јевреји су се у време Пасхе пажљиво ослобађали квасца; па су мислили да их Исус поучава да не купују хлеб с квасцем. Међутим, Исус је имао на уму нешто много дубље. Шта је било у питању?

2. Христова љубав према свим људима треба да буде порука која првенствено потиче из хришћанства. Уосталом, ми смо, такође, грешници који се боре са грехом. Изван Исуса Христа немамо никакву наду. Нажалост, порука коју шаљемо може, понекад, да изгледа као осуда, охолост и надмоћност. Следећи Исусов пример, како као Црква на бољи начин можемо показати саосећање према свим људима?

ПЕТАР И КАМЕН

Текстови за проучавање у току седмице: Галатима 4,4; Јеврејима 7,26; Матеј 16,13-20; Ефесцима 2,20; Матеј 16,21-27; 17,1-9.

Текст за памћење: »Рече им Исус: А ви шта мислите ко сам Ја?« (Матеј 16,15)

»Отада поче Исус казивати ученицима својијем да Њему ваља ићи у Јерусалим, и много пострадали од старјешина и од главара свештеничкијех и књижевника, и да ће Га убити, и трећи дан да ће устати.« (Матеј 16,21)

Нови завет је јасан: Исус је морао да умре. Суочен са сенком крста, која се надвила над Њим, Исус се молио: »Сад је душа Моја жалосна; и шта да кажем? Оче, сачувај Ме од овог часа; али зато дођох на час овај.« (Јован 12,27) Ово је био божански план, зачет у Божјем уму, чак и »прије времена вјечнијех«. (Титу 1,2; види: 2. Тимотију 1,9)

Зато Исус није само рекао да ће много пострадали, да ће бити убијен и да ће васкрснути трећег дана, већ да мора да се суочи са свим тим. С обзиром на Божју природу, светост Закона и постојање слободне воље, човечанство је могло бити спасено од казне за преступ, једино Његовом смрћу.

Ове седмице наставићемо да проучавамо извештај о Исусовом животу, мада ћемо се усредсредити на Петра и његов однос према Исусовој служби у време када је Он корачао ка смрти која је била испланирана још »прије времена вјечнијех«.

»ТИ СИ ХРИСТОС...«

Замислите како је било Петру који је скоро од самог почетка био са Исусом. Шта је пролазило његовим умом док је посматрао невероватне догађаје који су се низали један за другим: излечења, истеривање демона, храћење мноштва, задивљујућа учења, управљање природом, подизање мртвих и заједнички ход по води? Каква питања (на пример, опет ћемо га споменути: Зашто је Исус дозволио да Јован Крститељ заврши таквом смрћу?) су се свакодневно ројила, док је посматрао оно што нико у људској историји није имао прилику да види. Уосталом, Исус је био Бог у људском телу. Он је живео и служио човечанству у телу (Галатима 4,4; Јеврејима 7,26; Исаија 9,6; Лука 2,10.11). Тако су они из Његове близине, који су живели с Њим, и који су били Његови ученици, стекли много јединствених искустава.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 16,13-17. Какво питање је Исус поставио ученицима и зашто је значајно то што је забележен само Петров одговор? Зашто је његов одговор толико важан?

Петрова изјава да је Исус »Христос, Син Бога живога« (16. стих) једна је од најзначајнијих у Светом писму. Петар Га је назвао »Христос«, Помазаник. Овим речима посведочио је да је Исус Месија, Онај који је требало да дође као испуњење заветних обећања датих Авраму, а потом и Израиљу (види: Галатима 3,16).

Такође, Петар је назвао Исуса Христом у околини Ћесарије Филипове, која је била незнабожачка земља. Петар је у претходном раздобљу, посматрао како Исус брине не само о Јеврејима, већ и о незнабошцима. Деловањем Светог Духа увидео је да је Исус много више од јеврејског пророка, како су други сматрали. Исусова служба била је свеобухватнија од службе Јована Крститеља, Илије или Јеремије. Она је обухватала читаво човечанство; отуда Исус себе назива »Сином Човечијим«, поистовећујући се са људским бићима. Као што касније у Библији запажамо, Петар је требало још много да учи о Исусу, и о Његовој пунини и свеобухватности онога што је дошао да учини.

Шта је Исус учинио у вашем животу чиме можете сведочити другима? Зашто је добро да овакве појединости увек имамо на уму и да их делимо са другима?

»НА ОВОМЕ КАМЕНУ...«

Одмах након Петровог храброг признања вере у Исуса као »Христа, Сина Бога живога«, Исус одговара Петру.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 16,17-20? Шта је Исус рекао Петру и како треба да схватимо Његове речи?

Израз »на овоме камену« спорно је питање у Хришћанској цркви. Католици сматрају да је »камен« Петар лично, тврдећи да је Петар био први папа. Протестанти, међутим, имајући добре разлоге, одбацују овакво тумачење.

Тежина библијских доказа јасно иде у прилог идеји да је Камен Христос лично, а не Петар.

Као прво, Петар на неколико места указује на Исуса, а не на себе, користећи слику камена (види: Дела 4,8-12; 1. Петрова 2,4-8).

Друго, у целој Библији проналазимо да су Бог и Христос приказани сликом Камена; супротно томе, људи су приказани као слаби и непоуздани. »Јер зна грађу нашу, опомиње се да смо прах.« (Псалам 103,14) »Не уздајте се у кнезове, у сина човјечијега, у којег нема помоћи.« (Псалам 146,3) Јован је, такође, забележио следеће речи о Исусу: »И не требаше Му да ко свједочи за човјека; јер сам знадијаше шта бјеше у човјеку.« (Јован 2,25) Исус је такође знао шта је било у Петру (Матеј 26,34).

Шта следећи текстови говоре о томе ко је заиста Камен и на коме је Црква изграђена? (1. Коринћанима 10,4; Матеј 7,24.25; Ефесцима 2,20)

»Како је слаба изгледала Црква, када је Христос изговорио ове речи! Постојала је само шачица верника, против којих ће бити управљена сва сила злих духова и злих људи, али ипак Христови следбеници није требало да се плаше. Сазидани на Стени њихове снаге, они не могу бити срушени.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 413. оригинал)

Како је ваше искуство када је човекова грешност и слабост у питању? Како вам ова искуства могу помоћи да се ослоните само на Стену?

ПЕТАР КАО СОТОНА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 16,21-23. Зашто се Исус изненада нељубазно обратио Петру?

Петров проблем није се огледао у томе што је желео да заштити Исуса. Он је покушао да управља Њиме. Више није следио Исуса; позивао је Исуса да Он следи њега.

Исус је рекао: »Иди од Мене сотоно« (23. стих), јер као и сотона у пустињи, Петар је постао претња Исусовој служби.

У тексту из Јеванђеља по Марку 8,33. забележено је да се у току овог разговора Исус окренуо и погледао у ученике. Он је дошао да их спасе. Ништа Га није могло одвратити од тог задатка, а нарочито не један од Његових ученика, без обзира на његове добре намере.

Колико год да је Симон Петар узрастао у свом ходу са Исусом, и даље се трудио да свима управља, чак и Исусом лично. У том смислу Петар се није много разликовао од другог ученика, Јуде, који је покушао да управља Исусом и изврши своје личне планове, имајући на уму какав би Месија требало да буде. Међутим, за разлику од Јуде, Петар се искрено покајао и био спреман да буде поучен и прими опроштење.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 16,24-27. Шта је Исус хтео да каже следећом изјавом: »Јер ко хоће своју душу да сачува, изгубиће је; а ако ко изгуби душу своју Мене ради, наћи ће је.« (25. стих)

Живимо у култури према којој треба да следимо своје снове, да жртвујемо све ради онога што желимо. Међутим, Исус каже да учинимо супротно; Он нас позива да одустанемо од својих снова и поверимо их Њему. Петар и ученици постепено су учили шта значи права вера. Права вера не би требало да буде узбудљиво искуство у коме ћемо тежити ономе што највише желимо. Права вера је болно искуство у коме ћемо оставити оно што највише желимо. Када се одрекнете својих снова, ви »губите свој живот«. Истовремено ви га проналазите.

Шта сте морали да изгубите да бисте следили Исуса? Можда вам се то својевремено чинило важним, али кад погледате уназад, да ли има исту вредност?

ОХРАБРЕЊЕ СА НЕБА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 17,1-9. Шта се догодило у овом извештају и зашто је то било толико важно и за Исуса и за ученике?

Исус је »пребивао усред љубави и пријатељства на Небу, али био је усамљен у свету који је сам створио. Сада је Небо послало своје веснике Исусу; не анђеле, већ људе који су издржали патње и жалости и који су могли да саосећају са Спаситељем у искушењу Његовог земаљског живота. Мојсије и Илија били су сарадници са Христом. Они су суделовали у Његовој чежњи да спасе људе... Ови људи, изабрани и почаствовани мимо сваког анђела око престола, дошли су да разговарају са Исусом о Његовом страдању и да Га утеше уверавањем у саучешће Неба. Нада света, спасење сваког људског бића, било је предмет њиховог разговора«. (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 422.425. оригинал)

Невероватно је што је Исус, Божји Син, у својој људској природи имао потребу да прими утеху и охрабрење од ових људи, који су и сами искусили патњу и обесхрабрење. Лука бележи да су разговарали са Њим о »изласку Његову који Му је требало свршити у Јерусалиму«. (Лука 9,31) Запазите реч *свршити*, која се, такође, може превести и као *испунити*, што је још један доказ да је Исусова смрт била неопходна за спасење људског рода. Будући да су вредности биле на коцки, није необично што је Небо препознало потребу и послало овакву врсту охрабрења.

Тakoђе, упркос свему што су до тада видели и чули, Петар, Јаков и Јован имали су још више разлога да верују. Глас из облака сигурно им је пружио охрабрење када су пребродили првобитни страх. Такође, веома је значајно када Матеј каже да »приступивши Исус дохвати их се, и рече: Устаните и не бојте се«. (Матеј 17,7) Чак и усред свега са чиме је требало да се суочи, Исус теши и храбри своје ученике.

Без обзира ко смо и колико је снажна наша вера и посвећење, свима нам је у одређеном тренутку потребно охрабрење. То, такође, значи да неко кога познајете можда има исту потребу. Кома бисте управо сада могли пружити охрабрење?

ИСУС И ПОРЕЗ ЗА ХРАМ

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 17,24-27. Шта овај догађај говори о Исусу?

Иако су сви Јевреји били у обавези да плаћају порез Храму, свештеници, Левити и учитељи били су ослобођени плаћања. Тако да је питање да ли је Исус платио порез Храму представљало изазов Његовој служби.

Елен Вајт пише да је Петар пропустио прилику да у том тренутку посведочи о апсолутном Христовом ауторитету. »Својим одговором скупљачу да ће Исус платити порез, он је у ствари потврдио погрешну представу о Њему, коју су свештеници и поглавари покушали да разгласе... Ако су Левити били ослобођени због своје повезаности са Храмом, колико више је то требало да буде Он коме је Храм био дом Његова Оца.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 433.434. оригинал)

Много можемо да научимо из Исусовог љубазног одговора Петру. Он га није понизио, већ му је нежно објаснио у чему је погрешно. Штавише, Исус се стваралачки прилагодио путу којим их је Петров одговор повео. Уместо да само плати порез, признајући на тај начин да је то Његова обавеза, Исус чини да се новац за порез нађе у устима рибе.

Ово чудо је необично; то је једино чудо које је Исус наизглед учинио у своју корист. Међутим, чудо није било циљ само по себи. Чудо је било показивање Исусове власти не само над Храмом, већ и над створеним бићима. Са људске тачке гледишта, како уопште можемо схватити како је Исус учинио ово чудо? Од свега чему је Петар био сведок, можете ли замислити шта се одвијало у његовом уму када је забацио удицу, ухватио рибу и пронашао тачну суму новца потребну за плаћање пореза Храму? (Види: Исаија 40,13-17)

Иако није било потребе да Исус и Његови ученици плаћају порез, Исус је, ипак, то учинио да би избегао непотребан сукоб. Како можемо смањити напетост у одређеним приликама, нарочито када су у питању појединости које нису апсолутне, да бисмо избегли непотребан сукоб?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

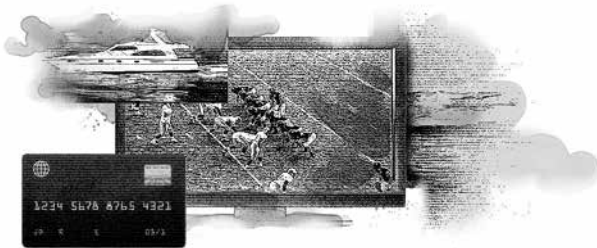
Извештај о томе како је Исус учинио да Петар извади новац, тачну суму која је потребна, из уста прве рибе коју је ухватио је невероватан, у тој мери невероватан, да неки научници покушавају да га одбаце као неистинит. Сматрају да је то само народна прича, занимљива прича са поруком, и ништа више. Наравно, то је потпуно неприкладан став. У поређењу са другим чудима – на пример, лечењем болесних, враћањем вида слепима, подизањем из мртвих, храњењем гладних – ово чудо је свакако другачије природе. У Библији се, такође, налазе извештаји о секири која је испливала на површину (2. О царевима 6,2-7) и мокром руну на сувој земљи и сувом руну на влажној земљи (Судије 6,36-40); тако да чуда такве врсте нису у потпуности непозната у Светом писму. Зашто Исус није само пружио новац Петру и рекао му да плати порез уместо што је учинио такво задивљујуће чудо да би решио прилично мали проблем? Текст нам то не открива. Међутим, као што је речено у поуци, показује нам Божју невероватну силу, која не треба да нас чуди. Уосталом, сведоци смо Његове невероватне силе све време. Наше постојање, у много мањој мери од постојања видљивог космоса, изузетан је показатељ Божје силе. Ако Бог може све то да учини, онда посебан новчић у устима посебне рибе није ништа у поређењу са тим. Иако написана у другачијем оквиру, Павлова изјава се тако добро уклапа у овај извештај: »О дубино богатства и премудрости и разума Божијера! Како су неиспитљиви Његови судови и неистражљиви Његови путеви!« (Римљанима 11,33) Извештај из Јеванђеља по Матеју само је још један показатељ ове истине.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Петрова борба да покори своју вољу Богу је и наша борба. Снажну метафору ове борбе можемо пронаћи у Књизи пророка Малахије у 1. поглављу, у коме Бог тражи од јеврејског народа да приноси само најбоље животиње на жртву. »И донесите отето, и хромо и болесно донесите на дар; еда ли ћу примити из руке ваше, говори Господ.« (Малахија 1,13) Зашто је Богу важно какву Му жртву приносимо? Зато што жели да Му поверимо оно чега највише желимо да се држимо. Чега се ви највише држите у животу? Како то можете препустити Господу?

2. Размишљајте о томе како је решио плаћање пореза? Није погоршао прилике, већ их је смирио. Чему нас то учи о свакодневним сукобима са којима се можемо суочити? Како знате када је време да говорите, а када да ћутите?

ИДОЛИ ДУШЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Књига проповедникова 9,10; Матеј 18,1-4; Матеј 18,21-35; 19,16-30; Галатима 3,21.22; Матеј 19,27.

Текст за памћење: »У тај час приступише ученици к Исусу говорећи: Ко је, дакле, највећи у Царству небескоме?« (Матеј 18,1)

Као људска бића, представљамо резултат окружења и културе у којој живимо. Они у великој мери обликују наше вредности, веровања и ставове. Било да сте одрасли у великом граду или на селу, нема никакве разлике: култура, окружење у коме сте одрастали, утицали су да постанете то што јесте. Чак и ако можете да одете у нову средину, она у којој сте одрасли оставиће трага у вама док год сте живи.

Нажалост, до одређене мере, већина средина и култура није у складу са начелима Божјег царства. Свет је уосталом пали свет, и његове вредности, морал и обичаји често одражавају то пало стање. Шта бисмо друго могли одражавати? Међутим, веома нам је тешко да то приметимо зато што смо се поистоветили са културом и средином у којој живимо.

Божје дело у нашем срцу је, између осталог, да нам укаже на вредности, морал и начела Божјег царства. Као што ћемо видети ове седмице, ове вредности, морал и начела често се веома разликују од оних у којима смо се родили и одрасли. Ученици су морали да науче ове поуке, морамо и ми.

ВЕЛИЧИНА ПОНИЗНОСТИ

Ко не стреми величини? Односно, ко понекад није пожелео да буде истакнута личност и чини велике ствари? Ова жеља не мора увек да потекне из себичности, ега или охолости. Можете једноставно да дајете све од себе у свему што радите, надајући се да ће то што чините другима донети благослове. (Види: Књига проповедникова 9,10)

Међутим, проблем се јавља када покушамо да одредимо шта значи »величина«. Нама палим људским бићима није нимало лако да схватимо овај појам који се веома разликује са Божје тачке гледишта.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 18,1-4. Шта је према Исусовим речима права величина и како ту идеју можемо применити у свом животу?

Да би одредио шта значи права величина, Исус је позвао дете да стане поред Њега, а затим је рекао да »који се, дакле, понизи као дијете ово, онај је највећи у Царству небескоме«. (4. стих) Исус није говорио о томе да треба бити одличан говорник, сјајан послован човек, чак ни велики човекољубац и добротвор. Величина, посматрано из Божјег угла, оно је што смо изнутра, не наша дела која се виде, мада ће оно што смо изнутра несумњиво утицати на дела која чинимо.

Запазите да Исус одређује величину на начин на који већина људи у овом свету то не чини. Уосталом, ко ће се пробудити једног дана и пожелети да постигне нешто велико у свом животу тиме што ће бити понизан као мало дете? Чини нам се необичним да тежимо томе, али то је само зато што смо укаљани овоземаљским начелима, идејама и појмовима.

Шта значи бити понизан као мало дете? Један од показатеља понизности јесте послушност, стављање Божје речи изнад своје воље. Ако сте на погрешном животном путу, онда је то зато што идете својим путем. Решење је једноставно: понизите се и вратите на Божји пут послушношћу Његовој речи. Да су Адам и Ева остали понизни, не би згрешили. Занимљиво је запазити да су се Дрво живота и Дрво познања добра и зла налазила усред врта. Живот и уништење често нису далеко једно од другог. Разлику чини понизност.

Какве још ставове и идеје заступамо само због своје повезаности са светом, која је у сукобу са Божјом речи? Изнесите свој одговор у суботномшколском разреду.

ВЕЛИЧИНА ПРАШТАЊА

Једна од најгорих последица пада огледа се у међуљудским односима. Од тренутка када је Адам окривио Еву за свој грех (1. Мојсијева 3,12) до садашњег тренутка, међусобни сукоби искварили су и унизили људски род. Нажалост, сукоби се не јављају само у свету, већ и у Цркви.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 18,15-35. Шта Исус у њему говори? Зашто много пута не прихватамо речи које нам упућује?

Будимо искрени: лакше је жалити се на некога иза његових леђа, него прићи особи и решити проблем. То је управо разлог зашто то не чинимо, иако нам је Господ рекао да тако треба. Исус нас учи да приђемо особи која нас је повредила и покушамо да обновимо односе. Ако особа није пријемчива, дата су нам додатна упутства.

»Јер гдје су два или три сабрани у име Моје ондје сам Ја међу њима.« (Матеј 18,20) Обратите пажњу на контекст; претходни стихови говоре о послушности и обнављању односа са другом особом. (Склони смо да овај стих примењујемо много шире.)

Исус каже да је Свети Дух присутан када мала група покушава да поново успостави однос са верником. Ово представља дивно дело откупљења. Оно почиње када понизно чинимо оно што је исправно и када непосредно разговарамо са особом која нас је повредила. Ово би, такође, био још један пример величине оних који тако чине.

Прочитајте поново текст из Јеванђеља по Матеју 18,21-35. Какву кључну мисао Исус овде истиче?

Када Исус каже да треба опростити »седам пута седамдесет«, Он заправо каже да никада не треба да престанемо да опраштамо. Исус озбиљно говори о потреби опраштања, не само ради других, већ и за наше лично добро. Запазите колико је прича коју је Исус испричао да би дао поуку снажна. Може нам бити опроштено много пута – управо о томе говори Јеванђеље, о опраштању (види: 2. Мојсијева 32,32; Дела 5,31; Колошанима 1,14) – али ако не опраштамо другима, онако како нама Бог опрашта, можемо се суочити са несагледивим последицама.

Зашто је, онда, толико важно да размишљамо о крсту, о опраштању које нам је омогућено захваљујући њему? Ако је Бог то учинио за вас, ако је то било потребно да би вам опростио, како можемо да научимо да опраштамо другима, без обзира колико вам се то чини немогућим?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 19,16-30. Као новозаветни хришћани, како би данас требало да се односимо према овом извештају? Какве поуке можемо извући?

Иако није много речено о овом човеку, можемо закључити неколико значајних појединости. Био је богати кнез (види: Лука 18,18), који је веома савесно држао Божји закон. Можемо, такође, видети, да је осетио да му нешто недостаје у животу. То нас једним делом подсећа на живот Мартина Лутера; иако је споља гледано био побожан монах, био је незадовољан својим духовним животом и борио се са питањем сигурности спасења. У оба случаја, обојица су осетили да велики јаз између себе и Бога неће испунити својим делима.

»Овај поглавар имао је високо мишљење о својој праведности. Он није ни претпостављао да му било шта недостаје, па ипак није био савим задовољан. Осећао је потребу за нечим што није имао. Зар Исус не би могао да га благослови као што је благословио малишане и тако задовољи потребу његове душе?« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 518. оригинал)

Неки људи могли би тврде да Исус у овом извештају учи да вечни живот примамо на основу својих добрих дела. Уосталом, у Јеванђељу по Матеју 19,17. Исус каже: »А ако желиш ући у живот, држи заповијести.« Да је ово једини текст који говори о овој теми, могао би се употребити у прилог овој тврдњи. Међутим, много других текстова, нарочито у списима апостола Павла, учи да нас Закон не спасава, већ само указује на нашу потребу за спасењем (види: Римљанима 3,28; Галатима 3,21.22; Римљанима 7,7). Исус је сигурно усмеравао овог човека да увиди да му је потребно више од сопствених дела. Уосталом, да је само држање Закона довољно, онда би он већ стекао спасење, будући да га је савесно држао. Јеванђеље треба да испуни срце, да продре до идола душе и помогне да одбацимо све за шта смо прионули, а што представља препреку у остваривању заједнице са Богом. У овом случају, био је то његов новац. Исус запажа како је богатом човеку тешко да се спасе; па ипак, убрзо после овог разговора, Лука бележи диван извештај у коме се управо то догодило (види: Лука 19,1-10).

Да сте на месту богатог младића и да поставите Исусу исто питање, шта мислите шта би вам рекао?

ШТА ТИМЕ ДОБИЈАМО?

Шта се догодило одмах после Исусовог разговора са богатим младићем?

»Тада одговори Петар и рече Му: Ето ми смо оставили све и за Тобом идемо: Шта ће, дакле, бити нама?« (Матеј 19,27)

Ништа у тексту не говори шта је подстакло Петра да постави ово питање, али вероватно је непосредно повезано са младићевим одласком од Исуса. Изгледа да Петар указује да, за разлику од овог младића и других људи који су или одбацили Исуса или су остали са Њим кратко па отишли, да су он и остали ученици оставили све ради Њега. Остали су Му верни, чак и по цену велике жртве. Дакле, поставља се питање: »Шта тиме добијамо?«

Са наше данашње тачке гледишта, ово питање можемо сматрати још једним показатељем колико су ученици били тврдог срца и духовно крути (у одређеној мери то је истина). Са друге стране, зашто не бисмо поставили исто питање? Зашто свако од нас не би питао шта добија тиме што следи Исуса?

Живот на овој Земљи је тежак, чак и живот оних којима све иде на добро. Сви смо подложни траумама, разочарањима, патњи због нашег грешног живота. Италијански интелектуалац Ђакомо Леопарди писао је о прегаженој срећи људских бића, говорећи да »докле год човек живи, осећа незадовољство и бол«.

Живот често представља борбу, а добро се у овом животу не једначи увек са оним што је рђаво. Тако да Петрово питање заиста има смисла. Пошто је живот тежак, какве предности стичемо тиме што следимо Исуса? Шта треба да очекујемо од заједнице на какву нас Исус позива?

Како је Исус одговорио на Петрово питање? (Види: Матеј 19,28-20,16)

Запазите да Исус није укорио Петра због себичности или нечег сличног. Прво му је дао јасан одговор, а затим је испричао причу о радницима и платама које су зарадили. Иако се вековима водила расправа о значењу ове приче, суштина је јасна: примићемо од Исуса оно што нам је обећао.

Ако вас неко упита: »Шта добијам тиме што служим Исусу«, шта бисте одговорили?

Да бисте у потпуности схватили извештај о Јакову и Јовану (и њиховој мајци) из Јеванђеља по Матеју 20,20-28. прочитајте прво текст из Јеванђеља по Луки 9,51-56. Овај догађај одиграо се када су Исус и Његови ученици кренули у Јерусалим, неколико дана пре него што су Јаков и Јован питали могу ли да седну Исусу са леве и десне стране у Царству.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 20,20-28. Шта текст из Јеванђеља по Луки 9,51-56. говори о томе колико су Јаков и Јован били спремни да седе с Исусове леве и десне стране у Царству?

Јаков и Јован, синови грома, били су видно и даље више забринуте за своју личну будућност него за спасење других људи, чак и након што су били послати на еванђеоски рад у околне области. Овај извештај на одређени начин подсећа на Петрово питање о томе шта ће добити тиме што следе Исуса.

Пажљиво прочитајте Исусов одговор: »Не знате шта иштете; можете ли пити чашу коју ћу Ја пити, и крстити се крштењем којијем се Ја крстим?« (Матеј 20,22) Другим речима, да бисмо се поистоветили са Исусовом будућом славом, прво се морамо поистоветити са Његовом патњом и смрћу, што они нису очекивали и за шта нису били спремни. Чињеница да су одмах одговорили: »Можемо« (Матеј 20,22), показује да нису знали на шта их упозорава. Касније су схватили.

Овде је представљен занимљив контраст, о коме треба да размишљамо у оквиру свог живота. Као што смо видели у јучерашњој поуци, дивна обећања су нам дата, чак и »вечни живот« (Матеј 19,29), ако следимо Исуса. У исто време, Библија јасно говори да у овом свету морамо платити одређену цену да бисмо следили Исуса, понекад веома високу. Исус је касније лично рекао Петру да ће умрети мученичком смрћу (види: Јован 21,18.19). Многи верници су током историје, па чак и данас, платили велику цену зато што су следили Исуса. У ствари, било би мудро да упитамо себе да ли је све у реду у нашој заједници са Богом ако нисмо платили високу цену зато што следимо Господа. Ма колика цена да је у питању, њена вредност је ипак мала.

Колику цену сте ви платили зато што следите Христа?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Вековима се воде расправе о такозваном »природном закону«. Иако се јавља у различитим облицима и формама, суштина је да из природе можемо извући морална начела која могу усмеравати наша дела. У одређеном смислу, као хришћани који верују да је природа Божја »друга књига«, можемо прихватити да у овој тврдњи има истине. На пример, прочитајте Павлове речи у Римљанима посланици 1,18-32. о томе шта људи треба да науче о Богу из природе. Истовремено, не можемо да заборавимо да живимо у палом свету, и да га посматрамо палим, исквареним умом. Зато не би требало да нас чуди што стичемо погрешне моралне поуке из природе. На пример, један од највећих смртних умова у античко доба, грчки филозоф Аристотел, говорио је у прилог ропству на основу свог схватања природе. Сматрао је да природа открива две класе људи, од којих је једна »подређена другој... као животиња човеку«. Сматрао је да је »живот ропског подјармљивања користан«. Ово је један од многих примера да су овоземаљска начела, вредности и идеје у супротности са начелима, вредностима и идејама Божјег царства. Зато треба, без обзира где смо рођени и где смо одрасли, да проучавамо Божју реч и из ње изведемо морална начела и вредности који треба да управљају нашим животом. Ништа друго није поуздано.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Исус нас позива да опростимо свима који су нас увредили. То обухвата и наше породице. Сетите се неке вама блиске особе која вас је увредила. Иако ваши ожиљци још нису зацелили, како можете достићи тачку у којој ћете моћи да опростите?
2. Разговарајте о питању из одељка од недеље о сукобу између вредности вашег друштва и вредности Библије. Како ми као хришћани треба да се суочимо са овим разликама?
3. Размишљајте о идеји величине као о понизности детета. Шта то значи за нас као хришћане?
4. Као адвентистички хришћани верујемо да треба поштовати Божји закон, Десет заповести, и исправно је што тако верујемо. Шта би извештај о богатом младићу требало да нам каже о томе зашто спољашња послушност Божјем закону није довољна ма колико била важна, и да право хришћанство, иако препоручује послушност Божјем закону, укључује и нешто више?

ИСУС У ЈЕРУСАЛИМУ

Текстови за проучавање у току седмице: Захарија 9,9; Матеј 21,1-46; Римљанима 4,13-16; Откривење 14,7-12; Дела 6,7; Матеј 22,1-15.

Текст за памћење: »Зар нијесте никад читали у Писму: Камен који одбацише зидари, онај поста глава од угла; то би од Господа и дивно је у вашијем очима.« (Матеј 21,42)

У Јеванђељу по Матеју 20,27.28. Исус је рекао: »И који хоће међу вама да буде први, да вам буде слуга. Као што ни Син Човјечји није дошао да Му служе, него да служи и душу своју да у откуп за многе.« Ове речи изговорио је Исус, вечни Бог, Онај који је све створио, који је живео животом слуге овде на Земљи, служећи изгубљенима, болеснима, људима у потреби, од којих су Га многи презрели. Такво самоодрицање једва да можемо да схватимо.

Међутим, оно што је несхватљиво попут Његовог положаја слуге, а што покреће још веће дивљење, јесте циљ Његовог доласка са којим се Он, вечни Бог, суочава: да »душу своју да у откуп за многе«. Овакво самоодрицање ускоро ће достићи врхунац у тајни у коју и »анђели желе завирити« (1. Петрова 1,12), а то је крст.

У поуци за ову седмицу осврнућемо се на неке важне догађаје и Исусова учења у тренутку када је дошао у Јерусалим: не да би био постављен за овоземаљског цара, као што су многи желели и надали се, већ да буде учињен »гријехом, да ми будемо правда Божија у Њему«. (2. Коринћанима 5,21)

Су
Проучити
целу
поуку

ДОЛАЗАК ПРОРЕЧЕНОГА

После 70 година ропства у Вавилону, Јевреји су почели да се враћају у Јерусалим. Били су узбуђени због обнављања Храма, али када је темељ био постављен, они који су се сећали Соломуновог величанственог храма, схватили су да нови Храм неће по својој лепоти моћи да се упореди са претходним. Они »плакаху иза гласа«. (Јездра 3,12)

Народ је примио неочекивано охрабрење од стране два човека која су стајали међу њима: старог пророка Агеја и младог пророка Захарије. Агеј је подсетио народ да права слава Соломуновог храма није потицала од онога што је Соломун или неко други њему допринео. То није био Соломунов, већ Божји храм. Агеј је рекао: »Јер овако вели Господ над војскама: Још једном, домало, и Ја ћу потрести небеса и Земљу и море и суху земљу: и потрешћу све народе, и доћи ће Изабрани из свијех народа, и напунићу овај дом славе, вели Господ над војскама. Моје је сребро и моје је злато, говори Господ над војскама. Слава ће овога дома последњега бити већа него онога првога, вели Господ над војскама; и поставићу мир на овом мјесту, говори Господ над војскама.« (Агеј 2,6-9)

Захаријине речи пружиле су још већу наду: »Радуј се много, кћери сионска, подвикуј, кћери јерусалимска; ево, Цар твој иде к теби, праведан је и спасава, кротак и јаше на магарцу, и на магарету, младету магаричину.« (Захарија 9,9)

Како се ова пророчанства односе на текст из Јеванђеља по Матеју 21,1-11, на Исусов улазак у Јерусалим?

»Христос се за царски улазак придржавао јеврејског обичаја. Животиња на којој је јахао била је животиња коју су јахали израиљски цареви и пророчанство је предсказало да ће Месија тако доћи у своје царство. Чим су Га поставили на магаре, гласан победоносни поклич одјекнуо је ваздухом. Мноштво Га је поздрављало као Месију, као свога Цара. Исус је сада прихватио одавање почести, што никада раније није дозвољивао, и ученици су то примили као доказ да ће се њихове радосне наде ускоро остварити у томе што ће Га гледати уздигнутог на престолу. Мноштво је било убеђено да је куцнуо час њиховог ослобођења. У машти су гледали римске армије протеране из Јерусалима, а Израил још једном као независан народ.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 570. оригинал)

Поново видимо како су се речи забележене у Светом писму испуниле, па ипак људи у том тренутку то нису схватили. Какве поуке можемо извући о томе колико унапред створене идеје могу искривити истину?

Од најранијих дана палог човечанства животињске жртве биле су средством којим је Бог хтео да укаже свету на план спасења, на спасење милошћу вером у Месију који ће доћи (види: Римљанима 4,13-16). Упечатљив пример ове истине можемо пронаћи у 1. Мојсијевој 4. поглављу, у извештају о Каину и Авељу и несрећи до које је, између осталог, дошло због начина богослужења (види: Откривење 14,7-12). Дакле, када је Бог назвао Израил својим изабраним народом, »царством свештеничким и народом светим« (2. Мојсијева 19,6), такође је успоставио службу у Светињи као потпуније и целовитије објашњење спасења. У Шатору од састанка у пустињи, преко Соломуновог храма, и Храма изграђеног после повратка из Вавилона, Јеванђеље је било откривено у симболима и различитим службама у Светињи.

Међутим, упркос свом божанском пореклу, Храмом и његовим обредима управљала су грешна људска бића и, као у свему у шта су људи укључени, појавило се непоштење, чак и у оквиру свете службе коју је Бог успоставио да открије своју љубав и милост палом свету. До Исусовог времена, све се толико страшно изопачило због похлепе и лакомства свештеника (управо оних којима је вршење службе било поверено) да је »у очима народа светост службе приношења жртава била у великој мери разорена«. (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 590. оригинал)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 21,12-17. Какве поуке у овом тексту проналазимо за свој живот у служби Богу?

Као и у многим другим приликама, Исус је навео речи из Светог писма да би оправдао своје поступке, што је показатељ да ми као Господњи следбеници, Библију морамо учинити средиштем свог целокупног погледа на свет и моралних начела. Том приликом не само да је употребио наводе из Писма, већ је учинио чуда и исцелио следеће и хrome. Све ово пружило је још снажније и уверљивије доказе о Његовој божанској природи и позиву. Колико је трагично то што су Му се они који су морали бити отворенији и пријемчивији за ове доказе најжешће противили. Страхујући за своја овоземаљска блага и положај који су имали као »управитељи« и »чувари« Храма, многи су изгубили из вида на шта је служба у Храму указивала: на спасење у Исусу.

Како можемо бити сигурни да у својој жељи да нешто постигнемо или одржимо, ма колико то било добро, не угрози оно што је заиста важно: вечни живот у Исусу?

Исусово чишћење Храма представља чин жалости. Храм је постао место на коме се куповало и продавало, а Исусова намера је била да Његов дом буде место молитве и службе Богу свих народа.

Међутим, чишћење Храма представља и чин суда. Свештеници, који су водили Храм уништили су прилику да благослове све народе; њихов дан суда се ближио. Ако су после свега што је Исус учинио да би упутио свој божански позив, ови људи и даље одбијали да Га прихвате, шта се друго могло догодити осим да пожњу последице својих жалосних одлука?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 21,18-22. Како се Исусово проклињање смокве односи на чишћење Храма?

Исусово проклињање смоквиног дрвета била је жива поука о многим вођама јеврејског народа који су коначно и неповратно жњели шта су посејали. Не смемо заборавити, међутим, да се ова поука није односила на све верске вође. Многи су, ипак, поверовали у Исуса као Месију. »И ријеч Божија растијаше, и множаше се врло број ученика у Јерусалиму. И свештеници многи покораваху се вјери.« (Дела 6,7) Међутим, као што смоквино дрво није донело род, тако није ни служба у Храму, која ће ускоро постати узалудна.

Овај Исусов поступак и оштре речи сигурно су запрепастили ученике, који су још увек учили поуке о милости коју је Исус открио у својој служби. Ово је био исти Исус који је објавио да је дошао не да суди свету него да га откупи; исти Исус који је тврдио да »Син Човјечиј није дошао да погуби душе човјечије него да сачува«. (Лука 9,56) Свака реч и дело у Његовој служби били су посвећени обнављању палог човечанства, усмеравању људи нади и обећању о новом животу у Њему. Зато су ученици били изненађени Његовим оштрим поступањем и речима, које су одавале коначну одлуку, што је разлог због кога је Матеј написао да се »дивише« оним што је учинио.

Нема сумње, неки људи пре или касније потпуно одбаце Божју милост и благодат (види: 1. Мојсијева 6,13; 15,16; 19,24; Откривење 22,11). Зашто је толико важно да ову врсту суда препустимо Богу, да ми не судимо о томе, било да се ради о другим људима или о нама.

Шта бисте радили када би вам остало само неколико дана живота? Када се Исус нашао у таквој прилици, причао је приче које су остављале дубок утисак на слушаоце.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 21,33-46. Ко је представљен следећим личностима?

Домаћин:

Виноградари:

Слуге:

Син:

Запазите да је Исус навео речи из Псалма 118,22.23. »Наводећи пророчанство о одбаченом камену, Христос се осврнуо на један стваран догађај из историје Израила. Догађај је био у вези са зидањем првог Храма... Када је подизан Соломунов храм, огромно камење за зидове и темељ било је у каменолому потпуно припремљено. После допремања на градилиште на њему ниједно оруђе није смело да се употреби; радници су га само постављали на одређено место. За потребе темеља допремљен је један камен неуобичајене величине и нарочитог облика, али радници нису могли да нађу место за њега, па га нису прихватили. Био им је стална сметња, док је неупотребљен лежао на њиховом путу. Дуго је остао као одбачен камен. Међутим, када су градитељи дошли до постављања угла, дуго су тражили не би ли нашли камен довољно велики и јак и одговарајућег облика да заузме то нарочито место и понесе велики терет који би почивао на њему... Најзад, пажњу је привукао камен који је тако дуго био одбачен... Камен је прихваћен, донесен на одређено место на коме се показало да савршено одговара.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 598. оригинал)

Прочитајте поново текст из Јеванђеља по Матеју 21,44. Овде су представљена два различита односа према камену: с једне стране човек пада на камен и разбија се; са друге, камен пада на човека и сатире га. Каква је кључна разлика између ова два односа? (Види: Псалм 51,7; Данило 2,34)

ЦЕНА БЛАГОДАТИ

Дивна вест коју проналазимо у Библији истиче да нас је створио Бог пун љубави, који је омогућио да изађемо из метежа греха и смрти захваљујући Исусовој жртви на крсту. Ова тема се на овај или онај начин јавља у целој Библији. Можемо је запазити и у следећој Исусовој причи.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 22,1-15. Шта ова прича учи о спасењу вером?

Ма колико нам се можда чини да је ова прича оштра у својој поруци, важно је да запамтимо да се ради о кључним питањима: вечном животу или вечном уништењу сваког људског бића. У поређењу са овим, шта заиста може бити важно?

Када се осврнемо на крст, и какву је цену Бог морао да плати да би омогућио спасење људском роду, требало би да увидимо колико су широка, дубока и недокучива ова питања. Једно лице вечног Божанства поднело је тежак ударац Божјег гнева због греха. Не постоји ништа озбиљније од овога. Ако је ово тема коју ћемо проучавати у вечности, не треба да нас чуди што сада тешко можемо да је схватимо.

Дакле, Исус је у причи изговорио снажне и непопустљиве речи. Бог је извршио потпуну припрему и омогућио сваком човеку учествовање у свадбеној гозби (Откривење 19,7); све што је било потребно било је милостиво дато по цени толико високој да је ниједна прича никада није могла у потпуности приказати. Довољно је било неприхватљиво то што су људи, који су били позвани на свадбу, омаловажили позив и отишли за својим послом. Међутим, неки су чак и напали оне који су дошли да им упуте милостиви позив. Зато не треба да нас чуди Исусов непопустљив одговор.

Шта представља »свадбено рухо«? Види: Откривење 19,8.

Рухо представља Христову правду, правду која је откривена у животу и делима светих људи. Човек без руха представља такозване хришћане који се позивају на предности благодати и спасења, али нису дозволили да Јеванђеље промени њихов живот и карактер. Они-ма који су обратили пажњу на позив све је било пружено по високој цени. Како ова прича затим открива, потребно је нешто више да бисмо ушли у Божје царство, а не само да се појавимо пред вратима.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Наслов у једним лондонским новинама гласио је овако: »Жена мртва у стану три године: Џојсин скелет пронађен у кревету, телевизор и даље био укључен.« (www.theguardian.com/film/2011/oct/09/joyce-vincent-death-mystery-documentary). Лежала је мртва три године у стану у Лондону и никоме није недостајала? Нико је није позвао да је упита како је? Како је то могуће, нарочито у раздобљу скоро неограничене комуникације? Када је ова вест први пут изашла у јавност, постала је међународна вест, док су људи у Лондону били нарочито запањени. Како је могла бити мртва толико дуго, а да то нико не зна? Међутим, без наде и обећања из Јеванђеља, обећања о спасењу које је скупо плаћено, сви смо осуђени да будемо исто тако заборављени као и ова јадна жена из Лондона. Међутим, оваква ситуација је гора, јер неће бити никога да нас пронађе и ожали нашу смрт после три године или три милијарде година. Према тренутном мишљењу научника, читав космос ће пре или касније ишчезнути и умрети приликом такозване »топлотне смрти космоса«. Међутим, према ономе што сазнајемо из извештаја о крсту, ово гледиште је погрешно; уместо вечног заборава можемо имати обећање о вечном животу на новом Небу и новој Земљи. Имајући увек овакву дивну наду пред собом, шта можемо учинити да никоме и ничему не дозволимо да нам стане на пут и онемогући да примимо оно што нам је у Исусу понуђено?

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте о томе колико је смрт коначна и снажна и колико су сви људски напори узалудни у покушају да је победи. Најбоље што, до извесне мере, можемо да учинимо јесте да очувамо своје смртно тело, које не може победити смрт више него што свеже обојени аутомобил са поквареним мотором може бити спреман да поново крене на пут. Није, онда, чудно што је потребно нешто толико снажно и драматично као што је смрт и васкрсење Божјег Сина да би смрт била побеђена у нашу корист. Шта нам то говори колико крст мора бити у средишту свих наших нада и свега у шта верујемо?

2. Размишљајте о томе шта значи бити покривен Христовом правдом. Како нас одговарајуће и уравнотежено схватање ове важне истине може сачувати да не пођемо путем јефтине милости или легализма, и зашто је важно да избегнемо обе крајности?

ДОГАЂАЈИ ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Мојсијева 19,5,6; Матеј 23; Јован 12,20-26; Матеј 24; 1. Солуњанима 4,16.

Текст за памћење: »Јер који се подиже, понизиће се, а који се понижује, подигнуће се.« (Матеј 23,12)

Исусов други долазак представља врхунац хришћанске вере. Кључни догађаји који му претходе јесу Исусов први долазак и Његова смрт. Други долазак се не би могао догодити без Првог, а Први је безвредан без Другог. Чврсто су повезани, ако не временски онда својом сврхом, која представља откупљење људског рода и окончање велике борбе. Први долазак је потпун и завршен; сада жељно и са чежњом чекамо Други.

Ове седмице осврнућемо се на текст забележен у 23. поглављу Јеванђеља по Матеју, у коме Исус упућује коначан позив неким јеврејским вођама да се покају и прихвате Га, њихову једину наду спасења. Затим, Исус у 24. поглављу одговара на питања о томе шта ће се догодити пре Његовог другог доласка. Он овде приказује значајну слику повезујући уништење Јерусалима са догађајима који претходе Његовом повратку.

Па ипак, без обзира колико ће прилике постати тешке, без обзира на ратове, глад и издају, остављено нам је обећање да ће свако угледати »Сина Човјечијега гдје иде на облацима небеским са силом и славом великом«. (Матеј 24,30) Другим речима, упркос патњи и жалости, имамо разлога да се радујемо.

Исус је лично повео децу Израилеву у Јерусалим, руком крепком и мишицом подигнутом. На орловим крилима извео их је из Египта и довео к Себи. »Бићете Моје благо мимо све народе, премда је Моја сва Земља. И бићете Ми царство свештеничко и народ свет.« (2. Мојсијева 19,5,6)

У одређеном смислу Исус је запросио Израил на прелепој гори званој Сион. У 24. поглављу 2. Мојсијеве записано је да су вође и старешине отишле горе и »видјеше Бога Израилева, и под ногама Његовијем као дјело од камена сафира и као небо кад је ведро... Видјеше Бога, па једоше и пише«. (2. Мојсијева 24,9-11) Христос је понудио чашу завета Израилу, као што човек нуди чашу жени којом жели да се ожени и којој жели да пружи лепу будућност. Израил је примио чашу и рекао: Да, ми желимо да живимо заувек са Тобом у земљи обећања.

Имајући ову позадину на уму, прочитајте 23. поглавље из Јеванђеља по Матеју. Шта Исус говори израилским вођама? Каква опомена им је дата? Што је још важније, какве поуке можемо извући за себе у вези са оним што им је посебно замерао? Како можемо бити сигурни да не носимо исту кривицу?

У 23. поглављу Јеванђеља по Матеју Исус је упутио последњу очајничку молбу у жељи да се помири са својом вољеном. Међутим, Његова вољена Га је напустила. Он је прихватио њену одлуку, и изашао из њихове куће – Храма. »Ето ће вам се«, рекао је, »оставити ваша кућа пуста.« (Матеј 23,38) Када је Исус напустио Храм, Храм је постао пуст, празан, напуштен, као пустиња из које их је Господ прво избавио.

У историји спасења требало је да наступи велика промена, а ове вође и они које су повели путем обмане су је пропустили. У међувремену, многи други, Јевреји и ускоро незнабошци, отворени за вођство Светог Духа, наставили су узвишен посао и прихватили позив који је био упућен Израилу. Они су постали Аврамово право потомство и »по обећању насљедници«. (Галатима 3,29) Ми данас, такође, припадамо истом народу и примамо исти божански позив.

Након што је Исус укорио одређене јеврејске вође које су Га одбациле, у тексту из Јеванђеља по Јовану 12,20-26. забележена је невероватна молба. Христу је било речено за незнабошце који су желели »да виде Исуса«. Ови незнабошци прво су упутили своју молбу Јеврејима који су били верни Исусу. Није прошло много, а нешто слично догодило се у много већој размери: док су с једне стране неки Јевреји одбацивали Исуса, други су постали главно оруђе захваљујући коме су многи незнабошци упознали Христа. Занимљиво је што је ова молба упућена одмах пошто је Исус рекао вођама да ће њихова кућа остати пуста. Заиста, старо је ускоро уступило место новом и ономе што је одувек била Божја намера: спасење незнабожаца, као и Јевреја.

Какву слику Исус приказује у Јеванђељу по Матеју 24,1-14. и за вернике и за свет опште?

Исус изговара ове речи као одговор на питање о знацима Његовог доласка и крају света. »Исус својим ученицима није одговорио одвајајући разорење Јерусалима од великог дана свога Доласка. Здружио је описе ова два догађаја. Да је својим ученицима открио будуће догађаје онако како их је сам сагледавао, они не би били у стању да поднесу тај призор. У својој милости према њима здружио је описе ове две велике кризе, препуштајући ученицима да сами одреде значење... Све ово излагање упућено је не само ученицима, већ и онима који ће живети у последњим призорима историје ове Земље.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 628. оригинал)

Једна појединост је веома јасна у Исусовом одговору: догађаји који претходе Његовом повратку нису лепо. Исус не прориче овоземаљску утопију или хиљадугодишњу владавину мира на Земљи, већ ратове, издају, природне катастрофе, суочавање Цркве са прогонством, лажне христосе, чак и лажну браћу. Једино што се у позитивном смислу овде истиче јесте обећање да »проповједиће се ово Јеванђеље о Царству по свему свијету«. (14. стих)

У Јеванђељу по Матеју 24,13. Исус каже да »који претрпи до краја благо њему«. Шта можете да учините да бисте остали духовно јаки усред искушења која вас могу исцрпити и обесхрабрити? Видимо да се то догађа другима; зашто не смемо да се заваравмо да то не може и нама да се догоди?

РАЗОРЕЊЕ ЈЕРУСАЛИМА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 24,15-22. О чему Исус говори у овим стиховима? Какву слику поново користи као одговор на питања која су Му поставили?

Израз »мрзост опушћења« обично се схвата као нека врста скрнављења и светогрђа онога што је свето. Исус очигледно говори о разорењу Јерусалима, које се догодило 70. године. Као што смо видели у јучерашњој поуци, Исус је помешао опис овог догађаја са онима који ће се одвијати у свету пре Његовог другог доласка. »Христос је у Јерусалиму гледао симбол света окорелог у неверству и бунтовништву, света који жури у сусрет осветничким Божјим судовима.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 22. оригинал)

Међутим, чак и усред уништења, Господ жели да пружи спасење. Исус, у Јеванђељу по Луки заправо говори ученицима да беже пре него што дође до опушћења: »А кад видите да Јерусалим опколи војска, онда знајте да се приближило вријеме да опусте. Тада који буду у Јудеји нека бјеже у горе, и који буду у граду нека излазе напоље; и који су напољу нека не улазе у њега: Јер су ово дани освете, да се изврши све што је написано.« (Лука 21,20-22)

Када су хришћани у Јерусалиму видели да се испуњавају Исусове речи, побегли су из града као што им је Исус наложио, док је већина Јевреја остала у граду и погинула. Процењује се да је више од милион Јевреја изгубило живот за време опсаде Јерусалима, док је 97 000 одведено у ропство. »Међутим, у време када је опсада била привремено прекинута, сви хришћани су побегли, и сматра се да нико од њих није изгубио живот. Уточиште су пронашли у граду Пели у подножју брда источно од реке Јордан, око 27 километара јужно од Галилејског језера.« (*The SDA Bible Commentary*, 5. свеска, стр. 499)

Сетите се тренутка када вас је неко упозорио на нешто, а ви га, на своју жалост, нисте послушали. Зашто је важно да поред тога што прихватамо дивна обећања Божје речи, прихватимо и њене опомене?

ИСУСОВ ДРУГИ ДОЛАЗАК

Исусов одговор у Јеванђељу по Матеју 24. поглављу односио се на речи »знак Твојега доласка« (3. стих), односно на Христов долазак да влада.

Какве још опомене Исус даје у оквиру догађаја који претходе Његовом повратку, како их можемо сагледати кроз историју? Матеј 24,23-26.

Пред њима је стајао Исус, са овоземаљске тачке гледишта само путујући галилејски учитељ кога је следила мала група људи, а ипак је прорекао да ће многи доћи у Његово име, тврдећи да су Он? Наравно, то је управо оно што се вековима догађало, што се догађа чак и у наше време, и представља чињеницу која нам пружа снажан доказ у прилогу истинитости Божје речи.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 24,27-31. Како ће према овом опису изгледати Други долазак? Шта се догађа приликом Исусовог доласка?

После опомене да ће се појавити многи тврдећи да су Христос, Исус описује како ће стварно изгледати Његов долазак.

Прво, Исусов други долазак је личан и дослован. Исус се лично враћа на Земљу. »Јер ће сам Господ... сићи с Неба« (1. Солуњанима 4,16), упечатљиво је побијање мишљења оних који тврде да је Христов повратак идеал или једноставно ново раздобље у људској историји. Његов долазак биће видљив, попут муње на небу. »Угледаће Га свако око.« (Откривење 1,7) Слика трубе показује да ће догађај бити гласан, довољно гласан да пробуди мртве! И што је најважније, ако је у време Првог доласка доживео понижење, приликом Другог, Исус ће доћи као Цар над царевима (Откривење 19,16), славећи победу над свим својим (и нашим) непријатељима (1. Коринћанима 15,25)

У време великих немира и несигурности у нашем свету, када је реч о будућности, како можемо примати личну снагу и наду из обећања о Другом доласку?

СТРАЖИТИ

Други Христов долазак представља врхунац свих хришћанских нада; он је испуњење свих обећања. Без њега – шта би било? После смрти бисмо као и сви иструнули у земљи. Без Другог доласка и свега што он обухвата, све у вези са нашом вером било би лаж, фарса, све оно што неки критичари и противници тврде.

Онда не треба да нас чуди што неки хришћани у жељном очекивању одређују датуме Његовог доласка. Уосталом, толико тога зависи од Његовог доласка. Наравно, као што знамо, сваки постављени датум Христовог повратка у прошлости био је погрешан.

Како текст из Јеванђеља по Матеју 24,36.42 објашњава зашто греше они који постављају датуме?

Управо зато што не знамо када ће Исус доћи, речено нам је да морамо бити спремни и да морамо да »стражимо«.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 24,42-51. Шта Исус говори о томе шта значи стражити и бити спреман за Други долазак?

Исус је јасан: не знамо када ће се вратити. У ствари, доћи ће када Га не будемо очекивали. Зато треба увек да будемо спремни за Његов долазак. Треба да живимо тако као да ће се вратити сваког часа, иако не знамо тачно када. Став *Па, неће Он још дуго доћи; могу да чиним шта ми срце жели*, управо је став на који Исус упозорава. Треба да тежимо да будемо верни зато што волимо Господа и желимо да чинимо што је исправно у Његовим очима, без обзира када ће се вратити. Такође, поред свих текстова који упозоравају на суд, нарочито који се односи на оне који се рђаво опходе према другима, одређивање Другог доласка заиста није важно. Пре или касније, суд ће доћи.

Како можемо као адвентистички хришћани, који већ дуго верују у Христов други долазак, бити сигурни да не чинимо грешку ових »злих слугу, чак ни на блажи начин?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У оквиру догађаја описаних у 24. поглављу Јеванђеља по Матеју Исус је, такође, рекао: »Заиста вам кажем: Овај нараштај (род) неће проћи, док се ово све не збуде.« (34. стих) Овај текст довео је до забуне зато што се, очигледно, сви ови догађаји нису остварили само у време једног нараштаја. Доктор Ричард Лехман, пишући књигу *The Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, каже да грчка реч преведена као »нараштај« одговара јеврејској речи *dôr*, која се често користи да означи групу или класу људи, као што је »род неваљао и упоран«. (Псалом 78,8) Дакле, Исус није користио ту реч да опише временско раздобље, већ групу злих људи. »У складу са овом старозаветном употребом, Исус је употребио израз 'овај нараштај' без временског значења, да укаже на групу људи. Зао нараштај обухвата све који имају рђаве особине.« (Матеј 12,39; 16,4; Марко 8,38; *Handbook of Seventh-day Adventist Theology* [Hagerstown: Review and Herald Publishing Association, 2000], стр. 904) Другим речима, зло ће постојати до краја времена, док Исус поново не дође.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како се као адвентистички хришћани суочавамо са оним што нам се чини као очигледно кашњење? Зар нису претходни нараштаји адвентистичких хришћана веровали да ће Исус доћи у њихово време? Зар многи од нас не очекују да се то догоди у време нашег живота? У исто време, зар очекивање Његовог доласка у току било кога датог временског раздобља није облик постављања датума? Како можемо пронаћи праву равнотежу у томе како се односимо према Другом доласку? Како можемо избећи став »злих слугу« као и став оних који у сваком наслову виде знак скорог краја? Какав став треба да имамо ми који чекамо Други долазак?

2. Прочитајте поново Исусов опис Другог доласка. Како се разликује од неких широко прихваћених идеја о Другом доласку? С обзиром на то колико су библијски текстови јасни, зашто многи људи верују у оно што је супротно Светом писму? Какве чињенице износе у прилог свом гледишту, и какав би одговор требало да им дамо?

3. Како учимо да живимо са одлагањем? Које библијске личности су се у свом животу суочиле са одлагањем и шта можемо научити од њих, на пример, од Јосифа, Аврама и Саре, Халева, Исуса Навина? Такође, шта текст из Откривења 6,9.10. говори о кашњењу?

ИСУСОВИ ПОСЛЕДЊИ ДАНИ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 26,1-16; Лука 12,48; Матеј 26,17-19; 1. Коринћанима 5,7; Матеј 26,36-46; Матеј 26,51-75.

Текст за памћење: »Сви ћете се ви саблазнити о Мене...«
(Матеј 26,31)

У овој лекцији осврнућемо се на последње тренутке Исусовог живота пре крста. Свет, чак и универзум, суочио се са најважнијим тренутком у историји Стварања.

Много поука можемо извући из догађаја које ћемо проучавати ове седмице, али ћемо се усредсредити на једну која се односи на слободу и слободну вољу. Запазите како су различите личности искористиле узвишен и скупocen дар слободе. Запазите снажне и вечне последице које настају коришћењем овог дара на овај или онај начин.

Петар, Јуда и жена са алабастерском скленицом морали су да донесу одређене одлуке. Међутим, најважније од свега је што је и Исус, такође, морао да донесе одређене одлуке, а најузвишенија од свих била је да оде на крст, иако је Његова људска природа вапила за тим да то не чини. »Оче Мој, ако је могуће да Ме мимоиђе чаша ова; али опет не како Ја хоћу него како Ти.« (Матеј 26,39)

Иронија је невероватна: дар слободне воље који смо злоупотребили довела је Исуса у овакав положај, у коме је, користећи своју слободну вољу, морао да одлучи да ли да нас спасе од уништења до кога би нас злоупотреба слободне воље иначе довела или не.

Приближавамо се последњим данима Исусовог живота на Земљи. Пред њим је крст, васкрсење, и потпуно откривање Себе као разапетог и васкрслог Спаситеља света. Ма колико да су Исуса Његови следбеници волели и ценили, још увек су морали много да уче о томе ко је Он и шта ће учинити за њих. Захваљујући библијским списима, нарочито Павловим снажним објашњењима о Исусовој помирителској смрти, знамо много више о томе шта је Исус учинио за нас, него што су Његови следбеници тада знали.

Имајући ову позадину на уму, прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 26,1-16. У чему је значај овог скупоценог дара и чему треба да нас научи о томе како треба да се односимо према Исусу?

Запазите да је Матеј забележио извештај о Исусовом помазању главе (догађај који је вероватно претходио победоносном уласку) у оквиру све веће завере која је спремала Његово убиство. Док су неки припадници Његовог народа планирали да Му науде, ова жена излила је своју велику љубав и побожност на Њега својом алабастерском »скленицом мира многоцјенога«. (7. стих)

Док су ученици жалили због узалудног расипања, Исус је њено дело назвао »добрим« делом. Овим поступком, веома претераним споља, жена је открила праву дубину осећања у свом срцу према Исусу. Иако она сигурно није знала шта ће се догодити и какво ће значење имати њено дело, довољно је било што је схватила да толико много дугује Исусу; зато је желела да Му том мером узврати. Можда је чула Његове речи: »Коме је год много дано много ће се искати од њега.« (Лука 12,48) У међувремену ученици, који су сигурно били сведоци много већег броја Исусових дела него ова жена, и даље нису схватили суштину.

»То помазање било је симбол срца богатог у љубави. Било је спољашњи показатељ љубави која се хранила на небеским изворима, све док се није излила. Овај Маријин чин помазања, који су ученици назвали расипањем, понавља се често у пријемчивим срцима других људи.« (Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 5. свеска, стр. 1101)

Шта овај извештај говори о томе како треба да одговоримо на оно што нам је дато у Исусу? Користећи своју слободну вољу, каква »добра« дела можемо учинити за Њега као одговор на оно смо добили у Њему?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 26,17-19. Зашто је значајна чињеница да је било време Пасхе? Види: 2. Мојсијева 12,1-17; 1. Коринћанима 5,7.

Извештај о Изласку је, наравно, извештај о откупљењу, о избављењу – делу које Бог чини за оне који то не могу сами. Био је то одговарајући симбол за дело које ће Исус ускоро учинити за све нас!

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 26,26-29. Шта Исус говори својим ученицима? Шта Његове речи значе за нас данас?

Исус им је указао на дубље значење Пасхе. Избављење из Египта било је дивно испољавање Божје силе и власти, али на крају није било довољно. То није било избављење које је Јеврејима, или било коме од нас, заиста потребно. Потребно нам је искупљење у Исусу: вечни живот. »И зато је Новоме завјету Посредник, да кроз смрт, која би за откуп од престапа у првоме завјету, обећање вјечнога наслѣдства приме звани.« (Јеврејима 9,15) Исус им је показао право значење вина и хлеба, који су указивали на Његову смрт на крсту.

Дакле, за разлику од животињских жртава, које су унапред указивале на Исусову смрт, учествовање у Вечери Господњој враћа нас на тај догађај. У сваком случају, симболи нас упућују на Исуса на крсту.

Ипак, крст не представља крај. Када Исус каже ученицима да неће пити од тог рода виноградарскога до дана »кад ћу пити с вама новога у Царству Оца својега« (Матеј 26,29), Он их усмерава ка будућности, на Други долазак и раздобље које после тога следи.

Размишљајте о Исусовим речима да неће пити од тог рода виноградарскога, док не будемо са Њим у Очевој царству. Шта то говори о блиској заједници коју ће имати са нама? Како можемо доживети блиску заједницу са Њим већ сада?

У време пасхалне седмице, свештеници су приносили на жртву на хиљаде и хиљаде јагањаца у Храму на брду изнад Кедронске долине. Крв јагањаца била је изливана на олтар, а затим је текла низ канал до потока који је протицао Кедронском долином. Поток је постајао црвен од крви јагањаца. Исус и Његови ученици прешли су преко црвене воде у потоку на свом путу ка гетсиманском врту.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 26,36-46. Зашто је искуство које је доживео у Гетсиманији било толико тешко за Исуса? Шта се заправо тамо догодило?

Исус се није плашио физичке смрти када се молио да Га чаша миоиђе. Чаша од које је Исус стрепео представљала је одвајање од Оца. Исус је знао да ће када узме на Себе наше грехе, када умре уместо нас, понети на Себи Божји гнев према греху и да ће морати да се одвоји од Оца. Кршење Божјег светог закона било је толико озбиљно да је захтевало смрт починиоца. Исус је дошао управо из тог разлога, да преузме смрт на Себе и нас поштеди.

»Христова душа била је испуњена страшном претњом одвајања од Бога. Сотона Му је рекао да ће одвајање бити вечно, ако постане Јемац за грешни свет. Поистоветиће се са сотониним царством и никада више неће бити једно са Богом... Страшан тренутак је приспео – тренутак одлуке о судбини света. Судбина човечанства подрхтавала је на мерилима. Христос је могао чак и сада да одбије чашу додељену грешном човеку. Још није било прекасно. Могао је да отре крвави зној са свога чела и остави човека да погине у своје незаконоју. Могао је да каже: нека преступник прими казну за свој грех, а Ја се враћам свом Оцу. Да ли ће Божји Син испити горку чашу понижења и агоније? Да ли ће Невини сносити последице проклетства греха да спасе кривца?« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 687.690. оригинал)

Како Исусова спремност да учини оно што је учинио за нас треба да утиче на сваки вид нашег живота, нарочито када је у питању помагање другима? Како можемо да научимо да боље одражавамо Исусов карактер у свом животу?

ЈУДА СЕ ПРОДАЈЕ

Извештај о Јудином животу је тужан. Да је умро пре свог последњег путовања у Јерусалим, можда би био међу најпоштованијим јунацима свете историје. Црквене грађевине можда би добиле име по њему. Уместо тога, његово име заувек је повезано са издајом и преваром.

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Јовану 6,70. и Луки 22,3. Како нам помажу да објаснимо Јудине поступке?

Наравно, кривити сотону за оно што је Јуда учинио је у реду, али то покреће одређена питања. Шта је било у Јуди што је омогућило ђаволу да га наведе на такву издају? Уосталом, речено је да је сотона желео и Петра да стави под свој утицај (види: Лука 22,31). Међутим, разлика је сигурно у томе што је Јуда одбио да се потпуно преда Господу; сигурно се држао неког греха, неке мане у карактеру која је омогућила сотони да му се приближи и наведе да учини то што је учинио. У овом примеру поново видимо још једну снажну последицу слободне воље.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 26,47-50. и 27,1-10. Какве поуке можемо извући из жалосног извештаја о Јуди?

У Јеванђељу по Матеју 26,47-50. видимо Јуду како предводи одред војника (око 600), као и свештенике и старешине. Био је то изузетан тренутак моћи за Јуду! Када имате нешто што људи заиста желе, поседујете огромну силу и моћ, као Јуда у овом случају. То је добро, макар док имате што они желе. Међутим, ако им је стало до вас само због онога што имате, онда им на крају, када добију од вас шта желе, више нећете бити потребни. За неколико часова Јуда ће остати сам, без ичега.

Још једна важна поука усредсређује се на питање због чега је Јуда изгубио свој живот и личност. Због тридесет сребрника? У данашњим условима, сматра се да овај износ одговара износу једног до четири месечна примања, што зависи од тога који су сребрници били у питању. Чак и да је износ био десет или хиљаду пута већи, погледајте колико га је то коштало! Према извештају, изгубио је чак и то. Није успео да искористи ништа од тог новца; уместо тога, бацио је све пред ноге онима који су му тај новац дали. Ово је упечатљив пример како је све што нас одвраћа од Исуса, све због чега можемо да изгубимо свој живот, на крају бескорисно, као што је новац постао Јуди. Јуда је био тако близу вечног живота, па ипак, изабрао је да ни због чега све одбаци.

ПЕТРОВО ОДРИЦАЊЕ

Исус је унапред знао све о Јудиној одлуци, коју је донео својом слободном вољом, да Га изда, што је један од многих примера у Библији који показује да то што Бог унапред зна наше одлуке ни на који начин не утиче на слободу доношења тих одлука. Он не само да је знао за Јудину издају, већ и да ће Петар, упркос свом јуначењу, у кључном тренутку побећи и одрећи Га се.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 26,51-75. Шта мислите зашто се Петар одрекао Исуса?

Често мислимо да се Петар одрекао Исуса само зато што се уплашио. Ипак, управо је Петар (према Јеванђељу по Јовану 18,10) имао храбрости да потегне нож на непријатеље! Петар је био спреман да пође у смрт – али га је Исус зауставио.

Дакле, шта се догодило Петру од тренутка када је замахнуо ножем до тренутка, када се само мало касније клео да не познаје Исуса? Зашто је рекао да није Исусов ученик? Зашто Петар каже: »Не знам тог Човјека.« (Матеј 26,72)

Можда зато што је Петар схватио да не познаје Човека, да не зна разлог Његовог доласка и не зна шта значи Његово хапшење. Тако, у тренутку узнемирености, тврдио је да Га уопште не познаје. Можда се Петар одрекао Исуса када је увидео да не схвата шта Исус чини. Одустао је када је помислио да Исус одустаје. Петар се и даље превише ослањао на своје схватање уместо да се потпуно ослони на Исуса, упркос свим невероватним знацима које је видео и упркос свом храбром признању вере у Исуса као Христа (Матеј 16,16). Петрово одрицање говори да нам сва чуда и знаци на овом свету неће помоћи да останемо верни Богу, све док потпуно не предамо своје срце Њему.

У Лукином извештају, када је Петар трећи пут порекао да је Исусов ученик, Исус »обазревши се погледа на Петра«. (Лука 22,61) У овом стиху јавља се реч *emblepo* употребљена да опише начин на који је Исус погледао дубоко у Петрову душу када су се први пут срели (види: Јован 1,42). Какву наду нам пружа овај догађај у вези са Божјом љубављу према нама чак и када паднемо, као што се Петру догодило?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Године 1959. два насилника ушла су у један дом у Канзасу и убила родитеље и двоје деце у тинејџерским годинама. Пре него што су убице биле пронађене, брат убијеног оца написао је писмо локалним новинама. »Много гнева се гаји у овој заједници. Чак сам чуо, и то не само једном, да тог човека, када буде пронађен, треба обесити на најближе дрво. Не треба да гајимо таква осећања. Дело је учињено и одузимање још једног живота ништа не може да промени. Опрости-мо, као што Бог опрашта нама. Није у реду да гајимо мржњу у свом срцу. Починиоцу овог дела биће веома тешко да живи са тим. Мир ума стећи ће једино када од Бога затражи опроштење. Не стојмо му на путу, већ упутимо своје молитве да он пронађе свој мир.« (Truman Capote, *In Cold Blood* [New York: Modern Library, 2013], стр. 124)

Стављајући у страну питања о смртној казни, у овом примеру видимо снажан израз благодати коју Христос нуди свима нама. Чак и после Петровог неопростивог одрицања, Христос му је опростио и поверио посао спасавања људи. »Петар је управо изјављивао да не познаје Исуса, али је сад, дубоко ожалосћен, схватио колико га је његов Господ добро познавао и колико је правилно читао његово срце, чију преварност ни сам није познавао.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 713. оригинал) Он је знао шта се крије у Петру чак и пре Петра. Па ипак, Његова љубав и милост остали су непромењени упркос томе што Петар никога није могао да окриви осим себе за оно што је учинио. Док радимо са људима који чине сличне грешке, колико је важно да научимо да им покажемо милост као што бисмо волели да она буде показана нама.

ЗА РАЗГОВОР:

1. »Сваки пример обраћења«, записао је К. С. Луис, »пример је благословеног пораза.« Шта то значи? Како сте ви искусили шта значи овај »пораз«? Шта је поражено, а шта побеђује?
2. У извештају о Исусу у Гетсиманији, Исус моли да Га мимоиђе чаша, али само »ако је могуће«. На шта ово указује осим на то да је Исус морао да да свој живот да би људски род био спасен? Зашто? Зашто је Исусова смрт, Онога који је понео грехе, била неопходна? Зашто Бог није могао да реши проблем греха на неки други начин у светлости велике борбе?

РАСПЕТ И ВАСКРСАО

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 27,11-26; Јован 3,19; Исаија 59,2; Матеј 27,45.46.49-54; Јеврејима 8,1-6; Матеј 28,1-20.

Текст за памћење: »Даде Ми се свака власт на Небу и на земљи.« (Матеј 28,18)

У једном британском часопису изашао је оглас у коме је био упућен позив људима да донирају своје тело у научне сврхе. Речено је да су научници проучавали египатску мумификацију и да су тражили добровољца који се налази у крајњем стадијуму болести да после смрти донира своје тело. Ови научници су веровали, како се тврдило у огласу, да су открили тајну како су Египћани то чинили, и да ће тело »бити очувано – врло могуће, стотинама или чак хиљадама година. (www.independent.co.uk/news/science/now-you-can-be-mummified-just-like-the-egyptians1863896.html).

Као хришћани не морамо да бринемо о очувању свога тела – Бог нам је обећао нешто много боље од тога. Исусова смрт, којом је платио казну за наше грехе, а затим Његово васкрсење, када је постао »Новина онима који умријеше« (1. Коринћанима 15,20), омогућили су да наша тела не буду »очувана« попут тела неких фараона из прошлости (уосталом, ако сте икада видели нека од ових тела, нису нимало лепа), већ да будемо преображени у нераспадљиво тело које ће заувек живети.

Ове седмице, у последњим поглављима Јеванђеља по Матеју, проучаваћемо неисцрпне истине о Господњој смрти и васкрсењу, и нади коју нам пружају ова два догађаја.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 27,11-26. Шта је дубље значење избора препуштеног народу и одлуке коју су донели?

Убица Варава требало је да буде разапет на средњем крсту. Разбојници разапети са обе стране вероватно су били његови помоћници. Варава није било његово име, већ презиме. *Var* значи »син«, као што *Simon bar Jonah* значи »Симон син Јонин« или Вартоломеј »син Толомејев«. Варава, значи »син очев«. У многим раним списима забележено је да је Варавино име Исус. Исус је било често име у то време, и значи »Јахве спасава«. Дакле, Варавино име одговара значењу »Јахве спасава, сине очев«.

»Овај човек издавао се за Месију. Тврдио је да има власт да на свету успостави нов поредак, да га усмери у добром правцу. Под сотонском обманом тврдио је да му припада све што може задобити крађом и пљачком. Чинио је чудесна дела сотонском силом, стекао је у народу много присталица и изазивао побуне против римске власти. Под плаштом верског одушевљења био је окорели и опаки зликовац, склон побуни и насиљу. Дајући народу да изабере између овог човека и невиног Спаситеља, Пилат се надао да ће подстаћи осећање за правду. Надао се да ће задобити њихову наклоност према Христу насупрот свештеницима и поглаварима.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 733. оригинал)

Пилат је погрешно. Да нису под утицајем Светог Духа, људи би неизбежно доносили погрешне духовне одлуке, као што је то учинило мноштво у овом догађају. На крају, сви треба да бирамо између Христа и Вараве, између Христа и палог поквареног света, између живота и смрти. »А суд је овај што Видјело дође на свијет, и људима омиље већма тама неголи Видјело; јер њихова дјела бијаху зла.« (Јован 3,19)

Зашто људи више воле таму од светлости? Како чак и у себи можете запазити ову урођену склоност? Шта вам то говори о стварности наше пале природе, и што је још важније, о нашој потреби да се потпуно предамо Господу?

НАША РАСПЕТА ЗАМЕНА

»А од шестог сахата би тама по свој земљи до сахата деветога. А око деветога сахата повика Исус иза гласа говорећи: Или!Или! лама савахтани? то јест: Боже мој! Боже мој! зашто си Ме оставио?« (Матеј 27,45.46) Шта значи овај повик? Како схватамо његово значење у оквиру плана спасења?

Матеј бележи оно што теолози називају »повиком због одбачености«. Одбаченост уводи идеју напуштања, идеју да је нешто и у потреби остављено само. У овом случају видимо како Исус доживљава одбаченост од стране Оца. Тама која се надвила над Земљом у то време представљала је божански суд (Исаија 13,9-16; Амос 5,18-20; Јеремија 13,16); Исус је у свом искуству осетио страшне последице греха, потпуно одвајање од Оца. Он је ради нас примио божански суд над грехом који је требало ми да примимо. »Тако се и Христос једном принесе, да узме многијех гријехе; а другом ће се јавити без гријеха на спасеније онима који Га чекају.« (Јеврејима 9,28; види: 2. Коринћанима 5,21) Исус на крсту наводи речи из Псалма 22,1. зато што је на јединствен начин доживео шта људи доживљавају, одвајање од Бога због греха. »Него безакоња ваша раставише вас с Богом вашим, и гријеси ваши заклонише лице Његово од вас, да не чује.« (Исаија 59,2)

Није било претварања. Исус је заиста осетио Божји гнев против греха; казна за наше преступе пала је на Њега, и испунила Његову душу потиштеношћу и ужасом када је понео тежину кривице, наше кривице, на Себи. Колико је грех страхан у Божјим очима када је нагнао једно Лице Божанства да поднесе кривицу и казну за грех да бисмо ми могли примити опроштење!

Па ипак, чак и усред овог ужаса, Исус је могао да повиче: »Боже Мој, Боже Мој!« Упркос свему што Му се догађало, Његова вера остала је нетакнута. Остао је веран до краја, без обзира на патњу, без обзира на осећање да Га је Отац напустио.

Како изгледа осетити одвајање од Бога због греха? Зашто је позивање на Христову правду наш једини излаз, који треба да буде праћен покајањем, признањем и одлуком да одбацимо грех?

ЦЕПАЊЕ ЗАВЕСЕ

Писци Јеванђеља написали су извештај о Исусу са различитих тачака гледишта, али сви су се усредсредили на Његову смрт. Међутим, само Матеј бележи да су се гробови отворили након што се завеса у Храму поцепала.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 27,49-54. Шта значе ови догађаји? Какву наду нам пружају?

Исус је умро одмах након што Му се мноштво, не схватајући Његове речи, подсмевало говорећи да позове Илију да Га спасе. Њихово ругање било је још један снажан, али жалостан пример, да Исуса многи из Његовог народа нису схватили.

Матеј затим бележи да се завеса у Храму поцепала од врха до дна. Символизам је непогрешив: почело је ново раздобље у историји спасења. Жртвени систем који је толико дуго указивао на Исуса, више није био потребан. Стари овоземаљски систем био је сада замењен нечим много бољим.

Прочитајте текст из Јеврејима посланице 8,1-6. Како нам ови текстови помажу да схватимо шта се догодило овоземаљској служби у Светињи и шта ју је заменило?

Матеј бележи не само да се завеса поцепала, већ и да се камење распало, да су се гробнице отвориле и мртви устали – догађаји који су се могли одиграти само захваљујући ономе што је Исус остварио тиме што је умро као наша Замена за грехе. У Јеванђељу по Матеју видимо појединости које стари систем никада не би могао да постигне. »Јер крв јунчија и јарчија не може узети гријеха.« (Јеврејима 10,4) Наравно, само је Исус могао узети грехе, а велико обећање дато нама, које је резултат Исусовог преузимања греха, јесте васкрсење из мртвих. Без тог обећања, немамо ништа (види: 1. Коринћанима 15,13.14.19). У овом првом васкрсењу (не знамо колико је људи васкрсло), можемо учити наду и обећање да ћемо и ми васкрснути на крају времена.

ВАСКРСЛИ ХРИСТОС

Хришћанска вера није само усредсређена на крст, већ и на празан гроб. Истина је да већина људи у свету, укључујући и нехришћане, верују да је човек по имену Исус из Назарета умро на крсту. Из времена убрзо после Исусове смрти потичу историјски записи као што је запис римског историчара Тацита (57-117): »Нерон... изложио је једну групу силним мукама, народ их назива хришћанима. Христос, по коме су добили име, поднео је страшну казну у време владавине Тиберија од стране једног од наших прокуратора, Понтија Пилата.«

Нема много расправа, ни у прошлости ни сада, о томе да ли је историјска личност по имену Исус био осуђен и разапет.

Тежи део за разумевање представља васкрсење: мисао да је Исус из Назарета, који је умро у петак поподне, устао из мртвих у недељу ујутру. Са тим питањем боре се многи људи. Уосталом, распеће Јеврејина у Јудеји била је уобичајена појава. Међутим, Јеврејин који је устао из мртвих после распећа? То је сасвим друго питање.

Ипак, без вере у васкрслог Исуса, хришћанска вера не би постојала. Павле је записао: »А ако Христос не уста, узалуд, дакле, проповиједање наше, а узалуд и вјера ваша... И ако се само у овом животу уздамо у Христа, најнесрећнији смо од свију људи.« (1. Коринћанима 15,14.19) Исусова смрт морала је бити праћена Његовим васкрсењем, зато што у Његовом васкрсењу почива сигурност нашег васкрсења.

Када говоримо о Исусовом васкрсењу, имамо две могућности. Прва је да посматрамо овај извештај као сентименталну пропаганду написану од стране неколико усамљених Исусових следбеника у жељи да очувају сећање на Њега, као што ми покушавамо да одржимо сећање на неку познату личност после њене смрти. Друга могућност, када спомињемо извештај о васкрсењу, јесте да га прихватимо дословно, као извештај написан из прве руке о изузетном догађају, који се односи на свако људско биће које је икада живело.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 28,1-15. Зашто Исус каже женама (у 9. стиху) да се »радују« (тако гласи Исусово обраћање женама у одређеним преводима)? Наравно, било им је драго што је васкрсао, што се њихов Учитељ вратио. Међутим, шта је прави разлог зашто треба да се радујемо због Исусовог васкрсења?

ВЕЛИКИ НАЛОГ

Једно од питања које многи људи тешко могу да схвате јесте зашто се Исус вратио на Небо и поверио ширење Јеванђеља људима. Колико често разочарамо и Њега и себе, и, како Јеванђеље показује, Његови први следбеници нису били изузетак. Ипак, поверавањем службенама, Христос показује своју љубав према нама и нашу потребу за Њим.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 28,16-18. Упоредите Исусове речи: »Даде Ми се свака власт на Небу и на земљи« (18. стих) са текстом из Књиге пророка Данила 7,13.14. Како су ови текстови међусобно повезани?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 28,19.20 – последње стихове овог Јеванђеља. Шта Исус говори и како се Његове речи односе на нас?

Елен Вајт указује да се скоро 500 верника окупило на гори у Галилеји после васкрсења (Види: 1. Коринћанима 15,6). Његов еванђеоски позив није био упућен само ученицима, већ свим верницима. »Судбоносна је грешка«, пише она, »мислити да дело спасавања душа зависи само од рукоположеног проповедника. Јеванђеље је поверено свима који добијају надахнуће са Неба. Сви који примају Христов живот одређени су да раде на спасавању својих ближњих. Црква је основана за овакав рад и сви који преузимају на себе свети завет, обавезују се да постану Христови сарадници.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 822. оригинал)

Да ли често размишљате о себи као о Христовом сараднику? На које начине можете постати активнији у ширењу Јеванђеља?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Као и остали писци Јеванђеља, и Матеј је писао о Исусовом васкрсењу. Такође, као и други писци, скоро ништа није писао о значењу васкрсења. Иако су забележили извештај о васкрсењу, Матеј, Марко, Лука и Јован нису дали ниједно теолошко објашњење васкрсења, иако оно представља суштину хришћанске вере. У Павловим списима добијамо најисцрпније објашњење значења крста. »Али Христос уста из мртвијех, и би Новина онима који умријеше. Јер будући да кроз човјека би смрт, кроз Човјека и васкрсеније мртвијех. Јер како по Адаму сви умиру, тако ће и по Христу сви оживљети.« (1. Коринћанима 15,20-22). Павле је, такође, записао: »Закопавши се с Њим крштењем, у којему с Њим и устасте вјером у силу Бога који Га васкрсну из мртвијех.« (Колошанима 2,12) Петар, такође, говори о овој кључној теми: »За спомен тога и нас сад спасава крштење, али не прање тјелесне нечистоте, него обећање добре савјести Богу, васкрсенијем Исуса Христа.« (1. Петрова 3,21) Иако не знамо зашто писци Јеванђеља нису давали исцрпнија објашњења, неки научници су ово схватили као још један доказ у прилог истинитости њихових извештаја. Уосталом, пишући много година после ових догађаја, зашто нису искористили прилику да дају подробнија објашњења о ономе што су желели да људи поверују о васкрсењу? Да је у питању била превара или лаж, зашто нису искористили прилику да свему дају значење какво су желели? Уместо тога, они су једноставно забележили извештај, не покушавајући да га украсе теолошким објашњењима.

ЗА РАЗГОВОР:

1. У тренутку Исусове смрти, завеса у Храму из Старог завета поцепала се од врха до дна. Тада је наступио Нови завет, којим је владао Првосвештеник, Исус Христос. »Имајући, дакле, слободу, браћо, улазити у Светињу крвљу Исуса Христа, путем новијем и живијем, који нам је обновио завјесом, то јест тијелом својијем, и Свештеника великога над домом Божијим.« (Јеврејима 10,19-21) Како се осећате када схватите да Христос сада лично служи као Првосвештеник?

2. Јеванђеље по Матеју обухвата многе теме. Шта вам је посебно привукло пажњу у вези са тим како је Исус у њему представљен? Како вам проучавање овог Јеванђеља помаже да боље схватите шта значи бити хришћанин и следити Исусова учења?

АПРИЛ

ПУТОВАЊЕ У ХАНАН КРОЗ ПУСТИЊУ

Божје методе нису као људске

1. П Јеврејима 11,24,25. Можемо као Мојсије расти у вери
2. С 2. Мојсијева 2,15. Божје методе нису као људске

Бог избавља свој народ

3. Н Јеврејима 11,27. Морамо се ослањати на Бога
4. П 2. Мојсијева 12,27. Морамо улагати у садашњост и вечност
5. У 2. Мојсијева 12,26,27. Божји печат означава веру
6. С 2. Мојсијева 14,8. Кад срце отврдне према Богу
7. Ч 2. Мојсијева 14,11. Божји штит као облак у пустињи
8. П 2. Мојсијева 14,21,22. Бог избавља свој народ
9. С 2. Мојсијева 14,27. Божји непријатељи изгинуће

Живот хришћанина зрачи и чистотом

10. Н 2. Мојсијева 14,31. Једино истинска вера може издржати пробу
11. П Исаија 63,9,10. Грех неверовања удаљава људе од Бога
12. У 2. Мојсијева 16,5. »Докле ћете се противити заповјестима Мојим«
13. С 2. Мојсијева 16,29,30. Искуство Израиља подсећа на важност Суботе
14. Ч 2. Мојсијева 16,3. Опомене против изопаченог апетита
15. П 2. Мојсијева 17,6. Хришћански живот није увек идиличан
16. С 2. Мојсијева 19,10. Живот хришћанина зрачи и чистотом

Небески посматрачи чују сваку реч

17. Н 2. Мојсијева 19,5,6. Божји закон није дат само Израиљцима
18. П 2. Мојсијева 32,1. Дрска побуна је неизлечива
19. У 2. Мојсијева 32,32. Мојсије, пример истинске понизности
20. С 2. Мојсијева 33,18. Бог нам даје свету смелост да Му приђемо
21. Ч 4. Мојсијева 12,2. Небески посматрачи чују сваку реч
22. П 4. Мојсијева 13,32. Пазите да не дате лажан извештај
23. С 4. Мојсијева 13,28. Не изговарајте речи неповерења

Богу нека је слава, не нама

24. Н 4. Мојсијева 14,15,16. Научимо да верујемо и послушамо
25. П 4. Мојсијева 13,31. Потребни су нама људи попут Халева
26. У 4. Мојсијева 14,23. Суочавање са тешкоћама
27. С 4. Мојсијева 14,24. Морална и интелектуална снага потичу од Бога
28. Ч 4. Мојсијева 16,3. Прихватите укор и поуку из њега
29. П 4. Мојсијева 20,11,12. Богу нека је слава, не нама
30. С 4. Мојсијева 21,8. Неверовање и гунђање уздиже сотону

МАЈ

У ОБЕЋАНОЈ ЗЕМЉИ

Гроб не може да задржи Божје свете

1. Н 5. Мојсијева 32,52. Мојсије у визији гледа Обећану земљу
2. П 5. Мојсијева 34,5. Гроб не може да задржи Божје свете
3. У Јуда 9. Мојсијево васкрсење – сотонин пораз
4. С Јаков 1,12. Истину треба пажљиво износити
5. Ч Исус Навин 3,17. Бог с разлогом чини чуда
6. П Исус Навин 5,13.14. Можемо с поверењем следити Господа
7. С Исус Навин 6,20. Победе извојеване Божјом, а не нашом силом

Наш поглед усмерен Исусу

8. Н Филибљанима 3,14. Наш поглед усмерен Исусу
9. П Јован 16,33. Вера и уздање у Христа обезбеђују успех
10. У Исус Навин 7,13. Како Бог гледа на »ситне« грехе
11. С Исус Навин 7,15. Грех није могуће сакрити од Бога
12. Ч Исус Навин 23,3. Бог верно испуњава своја обећања
13. П Исус Навин 24,15. Не заборавимо Божје вођство
14. С 1. Самуилова 8,7. Непосвећене жеље

Неуверљиви изговори за непослушност

15. Н 1. Самуилова 8,19. Бог жели да води свој народ – ако Му допусти
16. П 1. Самуилова 15,22. Неуверљиви изговори за непослушност
17. У 1. Самуилова 25,19. Љубазност побеђује себичност
18. С Приче Соломунове 15,1. Плодови благог одговора
19. Ч 1. Самуилова 16,1. Божја упутства треба поштовати
20. П 2. Самуилова 12,5. Један грех повлачи за собом други
21. С 2. Самуилова 15,14. Карактер се открива у невољама

Примити Божје опроштење – оправдан пред Њим

22. Н Исаија 57,15. Давидово кајање дубоко као и његова кривица
23. П Псалам 32,1.2. Примити Божје опроштење – оправдан пред Њим
24. У Псалам 28,1. Давидова искуства слична нашим
25. С 2. Самуилова 24,14. Да ли су Божје казне прихватљивије од људских?
26. Ч Псалам 77,11.12. Замисли о Богу и искуства
27. П 2. Дневника 7,11. Цркве треба градити на славу Богу
28. С 2. Самуилова 7,2. Цркве – место боравка за Бога

Даровите вође потребни су у Божјој цркви

29. Н 1. Дневника 28,8. Даровите вође потребни су у Божјој цркви
30. П Јаков 1,5. Будите пажљиви у избору пријатеља
31. У 1. Дневника 29,25. Одступање од честитости угрожава душу

ЈУН

ЦАРЕВИ И ПРОРОЦИ

Видео сам Господњу руку

1. С Проповедник 2,11. Благостање и духовни пад
2. Ч Проповедник 6,2. Сотона и искушења
3. П 1. О царевима 13,1-5. Чувајте се свих који противрече Божјим заповестима
4. С 1. О царевима 18,17.18. Гнев према Божјим гласницима

Највеће није и најбоље

5. Н 1. О царевима 19,2. Духовни успони не спречавају духовне падове
6. П 1. О царевима 19,4. Када сте у искушењу гледајте на Исуса
7. У 1. О царевима 19,18. Највеће није и најбоље
8. С 1. О царевима 19,16. Служењем је учио да буде вођа
9. Ч 1. О царевима 19,19. Бог позива, ми одговарамо
10. П 2. О царевима 3,11. Скромни задаци – припрема за узвишену службу
11. С Лука 16,10. Свакодневне и важне животне дужности

Залажите се за начело

12. Н 2. О царевима 5,13. Гнев и Божји благослови
13. П 2. О царевима 5,20. Замршена мрежа греха
14. У Јона 1,2. Вредност душа и лични углед
15. С Данило 1,8. Залажите се за начело
16. Ч Данило 1,12.13. Божја реч – темељ за изградњу карактера
17. П Данило 1,17. Погрешан избор пријатеља и последице
18. С Данило 2,19. Увек захвалите Богу за мисли које вам даје

Богу су увек потребни људи

19. Н Данило 3,17.18. Стајати чврсто уз Бога у време кризе
20. П Данило 3,27. Бог је у сваком кушању са нама
21. У Данило 4,22-25. Бог је против личног поноса
22. С Данило 4,37. Сами одлучујемо о својој судбини
23. Ч Немија 5,15. Богу су увек потребни људи
24. П Немија 1,11. Висок положај и молитва
25. С Немија 2,5. Вера и дела

Снажан утицај наших речи и дела

26. Н Немија 2,7. 8. Пажљиво планирање у Божјем делу
27. П Јездра 7,10. Снажан утицај наших речи и дела
28. У Захарија 3,2. Исус прима и брани душе које се кају
29. С Малахија 3,16. Небо и наши хвалоспјеви и захваљивање Богу
30. Ч 1. Коринћанима 10,11. Поуке из свете историје

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Април			Мај		Јун	
1. 1. О цар.	4-6		1. 2. Днев.	23-25	1. Псалам	15-17
2. «	7-9		2. «	26-30	2. «	18-20
3. «	10-12		3. «	31-33	3. «	21-23
4. «	13-16		4. «	34-36	4. «	24-26
5. «	17-19		5. Јездра	1-3	5. «	27-29
6. «	20-22		6. «	4-6	6. «	30-34
7. 2. О цар.	1-3		7. «	7-10	7. «	35-37
8. «	4-6		8. Немија	1-3	8. «	38-40
9. «	7-9		9. «	4-7	9. «	41-43
10. «	10-12		10. «	8-11	10. «	44-46
11. «	13-16		11. «	12-13	11. «	47-49
12. «	17-19		12. О Јестири	1-3	12. «	50-52
13. «	20-22		13. «	4-6	13. «	53-57
14. «	23-25		14. «	7-10	14. «	58-60
15. 1. Днев.	1-3		15. О Јову	1-3	15. «	61-63
16. «	4-6		16. «	4-8	16. «	64-66
17. «	7-9		17. «	9-11	17. «	67-69
18. «	10-14		18. «	12-14	18. «	70-72
19. «	15-17		19. «	15-17	19. «	73-75
20. «	18-20		20. «	18-20	20. «	76-80
21. «	21-23		21. «	21-23	21. «	81-83
22. «	24-26		22. «	24-26	22. «	84-86
23. «	27-29		23. «	27-30	23. «	87-89
24. 2. Днев.	1-3		24. «	31-33	24. «	90-92
25. «	4-7		25. «	34-36	25. «	93-95
26. «	8-10		26. «	37-39	26. «	96-98
27. «	11-13		27. «	40-42	27. «	99-103
28. «	14-16		28. Псалам	1-3	28. «	104-106
29. «	17-19		29. «	4-6	29. «	107-109
30. «	20-22		30. «	7-11	30. «	110-114
			31. «	12-14		

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Април	Мај	Јун
1. Псалам 78,43-56.	1. Псалам 103.	1. Псалам 121.
2. Псалам 78,57-72.	2. Псалам 104,1-18.	2. Псалам 122.
3. Псалам 79.	3. Псалам 104,19-35.	3. Псалам 123.
4. Псалам 80.	4. Псалам 105,1-15.	4. Псалам 124.
5. Псалам 81.	5. Псалам 105,16-31.	5. Псалам 125.
6. Псалам 82.	6. Псалам 105,32-45.	6. Псалам 126.
7. Псалам 83.	7. Псалам 106,1-16.	7. Псалам 127.
8. Псалам 84.	8. Псалам 106,17-32.	8. Псалам 128.
9. Псалам 85.	9. Псалам 106,33-48.	9. Псалам 129.
10. Псалам 86.	10. Псалам 107,1-21,	10. Псалам 130.
11. Псалам 87.	11. Псалам 107,22-43.	11. Псалам 131.
12. Псалам 88	12. Псалам 108.	12. Псалам 132.
13. Псалам 89,1-13.	13. Псалам 109,1-16.	13. Псалам 133.
14. Псалам 89,14-26.	14. Псалам 109,17-31.	14. Псалам 134.
15. Псалам 89,27-39.	15. Псалам 110.	15. Псалам 135.
16. Псалам 89,40-52.	16. Псалам 111.	16. Псалам 136,1-14.
17. Псалам 90.	17. Псалам 112.	17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 91.	18. Псалам 113.	18. Псалам 137.
19. Псалам 92.	19. Псалам 114.	19. Псалам 138.
20. Псалам 93.	20. Псалам 115.	20. Псалам 139.
21. Псалам 94.	21. Псалам 116.	21. Псалам 140.
22. Псалам 95.	22. Псалам 117.	22. Псалам 141.
23. Псалам 96.	23. Псалам 118,1-14.	23. Псалам 142.
24. Псалам 97.	24. Псалам 118,15-29.	24. Псалам 143.
25. Псалам 98.	25. Псалам 119,1-34.	25. Псалам 144.
26. Псалам 99.	26. Псалам 119,35-63.	26. Псалам 145.
27. Псалам 100.	27. Псалам 119,64-90.	27. Псалам 146.
28. Псалам 101.	28. Псалам 119,91-117.	28. Псалам 147.
29. Псалам 102,1-14.	29. Псалам 119,118-143.	29. Псалам 148.
30. Псалам 102,15-28.	30. Псалам 119,144-176.	30. Псалам 149.
	31. Псалам 120.	

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АПРИЛУ 2016. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29.
Кладово, Неготин	18:55	19:03	19:12	19:20	19:29
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	18:57	19:05	19:14	19:22	19:31
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	18:59	19:07	19:16	19:24	19:33
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	19:01	19:09	19:18	19:26	19:35
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	19:03	19:11	19:20	19:28	19:37
Сомбор , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	19:05	19:13	19:22	19:30	19:39
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	19:07	19:15	19:24	19:32	19:41
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	19:09	19:17	19:26	19:34	19:43
Вировитица, Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	19:11	19:19	19:28	19:36	19:45
Мурска Сбота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	19:13	19:21	19:30	19:38	19:47
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	19:15	19:23	19:32	19:40	19:49
Словењ Градец, Целје , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник , Зеленика	19:17	19:25	19:34	19:42	19:51
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	19:19	19:27	19:36	19:44	19:53
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	19:21	19:29	19:38	19:46	19:55
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на Мору	19:23	19:31	19:40	19:48	19:57
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	19:25	19:33	19:42	19:50	19:59
Копер, Лошињ	19:27	19:35	19:44	19:52	20:01
Ровињ, Пула	19:29	19:37	19:46	19:54	20:03

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАЈУ 2016. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Кладово, Неготин	19:37	19:45	19:52	19:59
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	19:39	19:47	20:54	20:01
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	19:41	19:49	19:56	20:03
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	19:43	19:51	19:58	20:05
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	19:45	19:53	20:00	20:07
Сомбор , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	19:47	19:55	20:02	20:09
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	19:49	19:57	20:04	20:11
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	19:51	19:59	20:06	20:13
Вировитица, Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	19:53	20:01	20:08	20:15
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	19:55	20:03	20:10	20:17
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	19:57	20:05	20:12	20:19
Словењ Градец, Целје , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник , Зеленика	19:59	20:07	20:14	20:21
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	20:01	20:09	20:16	20:23
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	20:03	20:11	20:18	20:25
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на Мору	20:05	20:13	20:20	20:27
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	20:07	20:15	20:22	20:29
Копер, Лошињ	20:09	20:17	20:24	20:31
Ровињ, Пула	20:11	20:19	20:26	20:33

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУНУ 2016. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	3.	10.	17.	24.
Кладово, Неготин	20:05	20:10	20:13	20:18
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	20:07	20:12	20:15	20:20
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	20:09	20:14	20:17	20:22
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	20:11	20:16	20:19	20:24
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	20:13	20:18	20:21	20:26
Сомбор , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	20:15	20:20	20:23	20:28
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	20:17	20:22	20:25	20:30
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	20:19	20:24	20:27	20:32
Вировитица, Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	20:21	20:26	20:29	20:34
Мурска Сбота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	20:23	20:28	20:31	20:32
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	20:25	20:30	20:33	20:34
Словен Градец, Џеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник , Зеленика	20:27	20:32	20:35	20:36
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	20:29	20:34	20:37	20:38
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	20:31	20:36	20:39	20:40
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на Мору	20:33	20:38	20:41	20:42
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	20:35	20:40	20:43	20:44
Копер, Лошињ	20:37	20:42	20:45	20:46
Ровињ, Пула	20:39	20:44	20:47	20:48

